

พรรษาที่ ๓๐ - ๓๙ (พ.ศ. ๒๕๐๙ - ๒๕๑๘)

จำพรรษาที่ วัดเขาแก้ว อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี

ด้วยความรักแม่

สมุดบันทึกประวัติพระอาจารย์เจี๊ยะที่วัดเขาแก้วจารึกไว้ว่า...

พระอาจารย์เจี๊ยะท่านไปรับใช้อุปัชฌ์จากหลวงปู่ขาวแล้วเป็นเวลา ๒ ปี ท่านก็กลับมาจำพรรษาที่วัดเขาแก้ว เนื่องด้วยอาการป่วยเกี่ยวกับโรคในลำไส้ของโยมมารดาที่เป็นเรื้อรังมานานนั้น ทำให้อาการทรุดโทรมทรมานนั้น ในบางครั้งที่โยมมารดาอาการทุเลาพอทรงตัวได้ ท่านก็จะนำมาปฏิบัติธรรมที่วัดเขาแก้ว ท่านเล่าเรื่องโยมมารดาให้ฟังว่า

เราชนโยมแม่ให้มาอยู่วัด ตามไปจนถึงบ้านเลย เราบอกว่า “โยมแม่ ให้มาอยู่วัดสักพรรษาซิ” โยมแม่บอกว่า “พรรษาหนึ่งไม่ได้หรอก”

“๒ เดือนได้มั๊ย”

“ไม่ได้ แม่ป่วยไม่ค่อยสบาย”

“จัน ๑ เดือนได้มั๊ย”

“ไม่ได้”

“ถ้าอย่างนั้น เอาเพียง ๑๐ วัน”

โยมแม่ตอบว่า “เออ!...ถ้าอย่างนั้นไปได้”

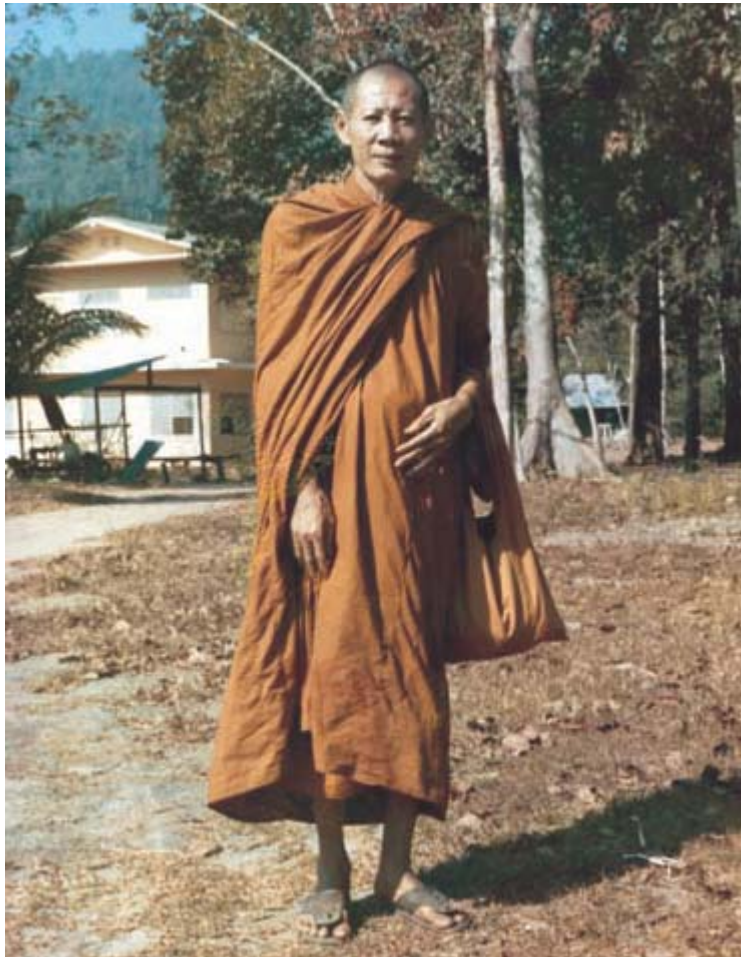
เมื่อโยมแม่ท่านเข้ามาอยู่ที่วัด ท่านออกอุบายให้โยมแม่ทำกับข้าวถวายทุกวัน แต่เรื่องธรรมะระหว่างพระอาจารย์เจี๊ยะกับโยมแม่ไม่ค่อยคุยกัน เพราะโยมแม่ท่านไม่ชอบกิริยาของพระลูกชายบางที่โยมแม่ท่านก็พูดว่า

“เรียบร้อยหน้อยสิลูก คนเขาจะว่าเอา เราบวชมาแล้ว แม่อายุเขา คำว่า ไ้อ้ควาย... เย็ดแม่มึง... ไ้อ้ท่า... ไ้อ้เหี้ย... ไม่พูดไม่ได้หรือ...ลูก ยิ่งเวลาอาจารย์ถวิลมาหา ยิ่งพูดจนญาติโยมเขาหนักันหมด แม่ก็รู้อยู่ว่าเป็นคนคอเดียวกัน พวกเดียวกัน บ้านเกิดเดียวกัน แต่แม่กลัวคนเขาจะว่าเอา แม่รู้อยู่ว่ากิริยาทำทางเป็นอย่างนี้ แต่จิตใจดี ทำกายวาจาให้ดีด้วยไม่ได้หรือ...ลูก?”

โยมแม่ท่านพูดอย่างนั้นท่านก็นิ่งไปพักหนึ่งท่านก็พูดว่า

“โยมแม่... นิสนี้มันติดมาตั้งแต่ยังไม่เกิดโน้น มิใช่มันเพิ่งจะอุตริมาเป็นเอาตอนเกิดแล้วจะให้แกย้งใจ ก็มันเป็นมาก่อนเกิด ถ้ามันเป็นหลังเกิด ก็พอแก้ได้อยู่ แต่นิสนี้มันติดมาในชั้นธสันดานเสียแล้ว แก่ไม่ได้หรอก”

เพราะปกติโยมแม่ท่านชอบพระเรียบร้อย ส่วนพระอาจารย์เจี๊ยะชอบบิสระ โยมแม่จะไปโต้ตอบสู้อะไร ก็กายแทนลูกละซิ บางที่โยมแม่ของท่านก็อึดอัดจึงบ่นว่า “ลูกกูทำไมเป็นอย่างนี้จะบวชเรียนแล้วไม่กลัวใครเลย พูดโพล่งๆ”

พระอาจารย์ถวิล จิณฺณธมฺโม
สภธรรมิกของหลวงปู่เจี๊ยะ

พระอาจารย์เจี๊ยะท่านเล่าว่า เป็นเพราะนิสัยท่านเป็นอย่างนี้ จึงทำให้สอนโยมแม่ยาก ท่านบอกว่า ท่านไม่เก่งเหมือนท่านพระอาจารย์มหาบัว เอาแม่มาอยู่วัดด้วยได้

พระอาจารย์เจี๊ยะจึงเล่าต่อว่า “เรานี่นะ รักโยมแม่มากกว่าโยมพ่อ เพราะเรากินนมแม่ โยมแม่อยู่ในใจเราตลอด ตอนเป็นเด็กๆ ทำผิด บางทีโยมแม่เอาแสไล่หวด เราก็วิ่งไปหลบอยู่ในคลองน้ำ บางทีแม่ไล่ตี เราก็วิ่งหนีเข้าโรงฝิ่น ไปฟังเขาคุยกันในโรงฝิ่นสนุกดี แต่เราไม่ได้ไปสูบบุหรี่ โยมแม่เป็นคนเจ้าระเบียบเรียบร้อย ใจดี โยมแม่รักเรามาก เพราะภายในใจท่านคิดเสมอว่า จักให้เราดำรงวงศ์ตระกูลให้ยั่งยืน ปกครองทรัพย์สมบัติที่ท่านหามาไว้ได้ เมื่อท่านตายไปแล้ว ก็หวังให้เราทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้”

โยมแม่มีลูกชาย ๓ คน หวังจะให้ลูกชายทั้งสาม เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในการงานทุกอย่าง แต่มันก็ไม่ได้เป็นไปตามนั้น เพราะถึงพวกเราจะเกิดมาในท้องเดียวกันก็ตาม จะให้เสมอเหมือนกันทุกอย่างย่อมไม่ได้ เพราะแม่แต่ผิวพรรณ

และความประพฤติยังแตกต่างกันแล้ว ยิ่งบุญกรรมที่ละเอียดยิ่งแตกต่างกันไปใหญ่ ในบางครั้งเรา
เป็นเด็กทำความผิด โยมแม่รู้จับได้ ก็จะสั่งสอนตักเตือนในสิ่งที่ประพฤติผิดไปแล้ว ท่านไม่ทอด
ทิ้งในเรื่องนั้นๆ จะนำมาสั่งสอนเสมอ

**พ่อแม่ที่ท่านรักเราผู้เป็นลูก ในทำนองเดียวกันกับมือและเท้าของท่านเอง ที่เปราะเืองไป
ด้วยของสกปรก เป็นสิ่งที่ควรชะล้างให้สะอาด ถึงจะสกปรกมากเพียงไร ก็ไม่ควรที่จะตัดมือเท้าทิ้ง
เพราะจะทำให้ร่างกายตนเองเจ็บปวดและทรมานมาก พ่อแม่รักลูกส่วนมากท่านก็ทะนุถนอมลูก
เหมือนมือเท้าของท่านโดยท่านเองนี้”**

ในระหว่างที่พระอาจารย์เจี๊ยะพักจำพรรษาที่วัดเขาแก้ว ท่านได้แสดงความเป็นผู้กตัญญูทวดเวท
แก่ท่านผู้มีคุณจนสุดความสามารถ ในที่สุดโยมมารดาท่านก็เสียชีวิตอายุ ๕๓ ปี วันที่ ๑๗ มีนาคม
๒๕๑๗

เมื่อโยมมารดาเสียชีวิต ท่านจัดพิธีทางศาสนาอย่างสมเกียรติ นิมนต์ท่านเจ้าคุณพระพรหม
มุนี (วิชมัย ปุณณารโม) วัดบวรนิเวศวิหาร เป็นองค์แสดงธรรม ในงานศพนั้นสภธรรมมิกของ
ท่านคือ พระอาจารย์เฟื่อง โชติโก พระอาจารย์ถวิล จิณฺณธมฺโม มาช่วยเหลือจนตลอดงาน

ท่านเจ้าคุณพรหมมุนี
(วิชมัย ปุณณารโม)
ในงานศพโยมมารดา
ของหลวงปู่เจี๊ยะ

๑. เคลื่อนศพโยมมารดา

๒. งานศพโยมมารดาหลวงปู่เจี๊ยะ

หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม

หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม

พระอาจารย์เจี๊ยะปฏิบัติพัฒนาวัดเขาแก้วเจริญรุ่งเรือง สร้างเสนาสนะในวัดเขาแก้วบริบูรณ์ทุกอย่าง ในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ ท่านจึงจัดงานทำบุญฉลองพระอุโบสถ โดยนิมนต์หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม มาเป็นประธาน และพระกรรมฐานทั้งหลายก็มาร่วมงานนั้นเป็นจำนวนมาก เช่น หลวงปู่หลุย จันทสาโร หลวงปู่ชอบ จานสโม พระอาจารย์ วัน อุตตโม พระอาจารย์จวน กุลเชฏโฐ พระอาจารย์สิงห์ทอง ธรรมวโร พระอาจารย์สมชาย จิตวิริโย ฯลฯ

เมื่อหลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม มาพักที่วัดเขาแก้ว ท่านจะสนทนาธรรมกับพระอาจารย์เจี๊ยะเป็นเวลานาน ๆ พระอาจารย์เจี๊ยะเมื่อเจอกับหลวงปู่ตื้อ ก็จะแสดงกิริยานอบน้อมน่ารักยิ่งนัก พูดจาว่า

“ครับ...ครับ... ครูอาจารย์” ในเวลาพูดก็พนมมือโดยตลอด

ขณะที่หลวงปู่ตื้อมาพักที่วัดเขาแก้ว มีคนมาถามปัญหาอันชวนน่าขำหลายอย่าง เช่นมีปัญหาคือคนนำมาเรียนถามท่านว่า

“หลวงปู่ครับ มุตโตทัย มันเกิดที่ไหน? หลวงปู่รู้มั๊ย?”

“เฮ้ย! รู้ๆๆ จากโคราชลงมาทางกรุงเทพฯ นี่มุตโตไทย จากโคราชขึ้นไปทางอุดรฯ ขอนแก่น โนน เป็นมุตโตลาว” ผู้คนที่นั่งฟังหัวเราะกันใหญ่

แล้วหลวงปู่ตื้อท่านก็พูดว่า “มีปัญหอะไรถามมาเลย ภูนี้ตอบได้หมด ยิ่งปัญหาเป็นพันๆปี ก็ยังตอบได้อย่างถนัด”

“โอ้! ขนาดนั้นเลยหรือหลวงปู่” โยมคนนั้นกล่าวขึ้น นัยน์ตามองหลวงปู่ตื้อเหมือนตุ๊กตา

“เออ!...สิวะ กูตอบได้หมดปัญหาในโลกนี้ ยิ่งนานเป็นพันปี ยิ่งตอบได้เต็มปากเต็มคำ”

“ทำไมเป็นอย่างนั้นล่ะปู่”

“มันนานมาแล้ว ไม่มีคนไปรู้กับกูหรอก ไม่มีคนไปค้นได้ ไอ้คนที่ถามกูมันก็ไม่รู้เรื่องหรอกนะ” หลวงปู่ตื้อท่านว่าอย่างนั้นคนก็ยิ่งหัวเราะกันตรึม

มีโยมคนหนึ่งนั่งใกล้ๆ กับพระอาจารย์เจี๊ยะ พุดกระซิบกับพระอาจารย์เจี๊ยะว่า “ถ้าหลวงปู่ตื้ออยู่ หลวงตามหาบัวจะกล้าหยอกเล่นมั๊ยครับ?”

“อู๊ย! ไม่กล้าหรอก” พระอาจารย์เจี๊ยะตอบเนิ่นๆ ค่อยๆ แบบซุบซิบๆ

พระอาจารย์เจี๊ยะกับหลวงปู่หลุยท่านจะเป็นห่วงกันมาก วันหนึ่งหลวงปู่หลุยไปกิจนิมนต์ได้เงินมาเป็นแสน เมื่อพระอาจารย์เจี๊ยะทราบก็จะเข้าไปขอเงินมาใช้บ้าง เพราะตอนนั้นท่านจนไม่มีเงิน ในขณะที่หลวงปู่หลุยท่านกำลังพูดคุยธรรมะกับพวกญาติโยมอยู่ พอพระอาจารย์เจี๊ยะนั่งลงกราบท่านนั้นแหละ หลวงปู่หลุยก็พุดดักคอขึ้นมาทันทีว่า

“โอ๊ย! อาจารย์เจี๊ยะนี่ ท่านเป็นลูกเจ้าลูกจื๊อนะ อาจารย์เจี๊ยะนี่เก่งมากนะหาเงินเก่ง สร้างศาลา โบสถ์วิหาร กุฏิเต็มวัด มีเงินน่าจะแบ่งกันใช้บ้าง”

เมื่อหลวงปู่หลุยพูดอย่างนั้นพระอาจารย์เจี๊ยะท่านจึงกราบขอโอกาสออกมาเมื่อออกมาท่านจึงพุดกับพระว่า “ตายท่าแล้ว... อุดเลย หลวงปู่หลุยท่านรู้ ดักคอไว้หมด ไม่ได้ชักบาตเดียว”

พระอาจารย์สิงห์ทอง ท่านทราบว่าพระอาจารย์เจี๊ยะชอบหิน ไปเที่ยวที่ไหนเห็นหินสวยๆ ตามป่าตามเขาก็จะพาพระอาจารย์เจี๊ยะไปดู บางทีกำลังนั่งคุยกับญาติโยมอยู่ เมื่อพุดเรื่องหิน ทั้งญาติโยมไปกันเลยไม่สนใจ

พระอาจารย์วัน พระอาจารย์จวน พระอาจารย์สิงห์ทอง เคารพรักพระอาจารย์เจี๊ยะมาก เมื่อมาหาพระอาจารย์เจี๊ยะที่วัดเขาแก้ว จะคุยกันเฮๆ ไม่คุยกับใครอื่น เหมือนว่าไม่ได้เจอกันมานาน ทั้งๆ ที่เพิ่งจะพบกันมา

พระอาจารย์เจี๊ยะท่านอยู่จำพรรษาที่วัดเขาแก้ว มีนักปฏิบัติธรรมแวะเวียนมาสนทนาธรรมกับท่านเสมอ ส่วนมากจะเป็นผู้ที่คุ้นเคยกับพระกรรมฐานองค์สำคัญๆ เพราะเรื่องพระอาจารย์เจี๊ยะ คนธรรมดาทั่วๆ ไปจะไม่ทราบและมองท่านไม่ออก ฉะนั้นคนที่คลุกอยู่วงในเกี่ยวข้องกับพระกรรมฐานจริงๆ จึงจะรู้เรื่องและเบื้องหลังของท่าน ท่านเป็นพระถ่อมตัวอยู่แบบซอมซ่อ

หลวงปู่ตีเหล็กเพื่อทำขวาน

มีโยมคนหนึ่งเข้าไปถามพระอาจารย์เจี๊ยะว่า “ท่านอาจารย์ทำประโยชน์ให้พระศาสนาไว้มาก คนแถวนี้เขาทราบมั๊ย?”

“ก็แล้วแต่ใครเขาจะดูซิ เราไปบอกเขาอย่างนั้นไม่ได้หรอก”

“ท่านอาจารย์อยากให้อนาคตของวัดนี้เป็นอย่างไร”

“ก็อยู่เจี๊ยะบ ๆ แบบนั้นะดี”

“ท่านอาจารย์ เราจะกำหนดรู้มั๊ยว่าชาติหน้าเราจะเกิดเป็นอะไร?”

“ถ้าผู้มีบุญวาสนามาเกิดแล้วได้ฝึกตนจนบรรลุนิพพานก็จะรู้ได้ ถ้าไม่มีญาณก็ไม่รู้ บางทีก็รู้เหมือนกันแต่รู้ไม่จริง รู้มีหลายรู้ มีรู้อ่อน รู้แก่ เหมือนเศรษฐีกับคนมีฐานะพอปานกลางมันก็

ต่างกัน คนจนลงมาก็ต่างกันอีก ต้องทำผู้มีญาณเท่านั้นที่จะสามารถกำหนดรู้ได้ว่าเกิดมาชาตินี้ๆ เกิดมาเป็นอะไร ที่พวกเราทั้งหลายเกิดมาแล้วก็ไม่รู้กันว่าเคยเกิดเป็นอะไรมาบ้าง ก็เพราะบุญอย่างนั้นมันต่างกัน”

“แล้วทำไม ท่านอาจารย์ถึงชอบตีเหล็กนัก” โยมคนนั้นถามขึ้น

พระอาจารย์เจี๊ยะตอบว่า “ที่แรกเราก็ไปซื้อขวานมา แล้วมันฟันไม่ได้ละซี ซื้อมาที่ไร มาฟันก็ไม่ค่อยมีคม เจ็บใจ เลยเอาแหวนบรลิสบล็อมาตีเองเลย ทำไปทำมามันคมกว่าที่เขาขายอีก”

“แล้วผิดข้อวัตรปฏิบัติมั๊ยครับท่านอาจารย์” เขาถามด้วยความสงสัย

“ไม่ผิดหรอก ดีขวานมันไม่ผิดหรอก ไม่เห็นมีวินัยข้อไหนห้ามพระตีขวาน”

“บางคนเขาว่า ท่านอาจารย์ทำในเรื่องไม่ใช่กิจของสงฆ์”

“ฮือ!... ทำไมจะไม่ใช่ ก็เราเป็นพระสงฆ์ เามาตีเอง จะไปผิดอะไร ไม่ได้ไปฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ทำบาปกรรมอะไรนี่นา มันจะบาปได้ไง ไม่บาป พระสงฆ์ตีเองกับมือจะไม่ใช่กิจของสงฆ์ได้ไง”

“ท่านอาจารย์ตีเพื่อใช้เอง หรือเอาไปให้คนอื่นใช้ละ”

“ใช้เองก็ได้ ให้คนอื่นเพื่อทำทานก็ได้ฮิ ทำให้มันเป็นประโยชน์ ดีมีดตีขวานด้วย ดีกิเลสความขี้เกียจขี้คร้านออกด้วยก็ยิ่งดี บางทีนำมาพิจารณาก็เป็นธรรมได้เหมือนกัน”

พรรษาที่ ๔๐ (พ.ศ. ๒๕๑๙)

จำพรรษาที่ วัดถ้ำกลองเพล อำเภอหนองบัวลำภู จังหวัดอุดรธานี

ย้อนกลับถ้ำกลองเพล

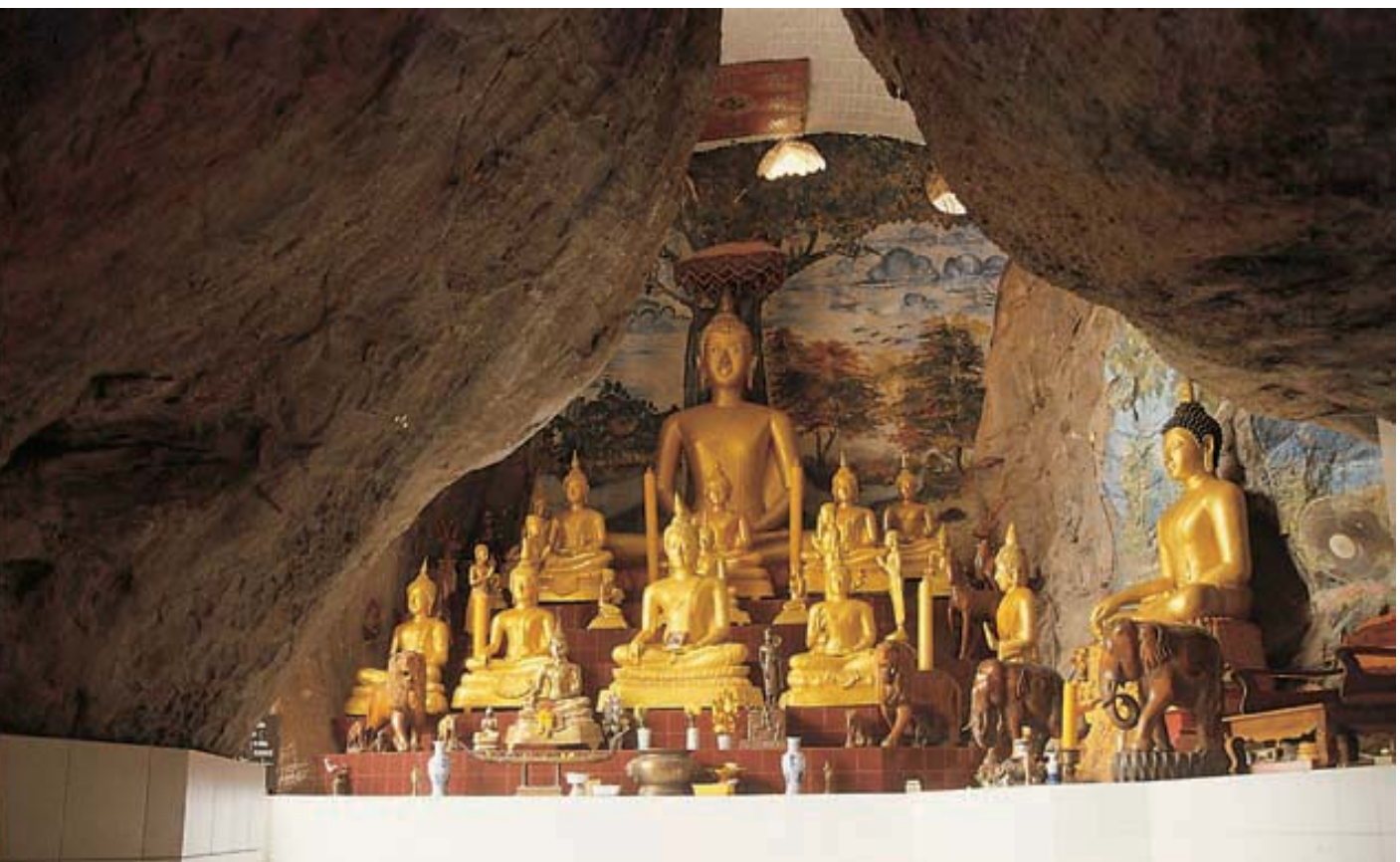
ในสมุดบันทึกประวัติวัดเขาแก้วได้จารึกเรื่องนี้ไว้ว่า..

“พระอาจารย์เจี๊ยะจำพรรษาที่วัดเขาแก้วมาหลายปีแล้ว เพราะเป็นคนไปก่อสร้างบูรณะและสร้างถาวรวัตถุไว้มากมาย ประกอบกับมีความคุ้นเคยในสถานที่นั้นเพราะเป็นแถบถิ่นฐานบ้านเดิมของท่าน และที่สำคัญพระป่าสายท่านพระอาจารย์มั่นที่อยู่ทางจันทก์ก็มีน้อย

เมื่อออกพรรษา ปี ๒๕๑๘ พระเถรที่วัดเขาแก้วมีน้อย ท่านจึงเดินทางออกจากวัดเขาแก้วไปวัดอโศการาม เพื่อชักชวนพระเถรที่วัดอโศการามมาร่วมจำพรรษาด้วย มีพระติดตามท่านไป ๔-๕ รูป พระเหล่านั้นเป็นพระที่พระอาจารย์เจี๊ยะชักชวนมา มิได้มาเองด้วยศรัทธา

ขณะนั้นที่วัดอโศการาม บรรดาพระทั้งหลายกำลังมีความสงสัยเรื่องธรรมภายในของท่านเป็น

ถ้ำกลองเพล ใช้เป็นที่ทำอุโบสถสังฆกรรม

อย่างยิ่ง นอกจากสงสัยเรื่องธรรมภายในแล้ว ปฏิปทาของท่านก็ยังเป็นที่กังขาสงสัยยิ่งนัก เพราะพระโดยส่วนมากเป็นพระบวชใหม่ ๆ กัน หรือแม้แต่พระเก่า ๆ บางรูปก็ยังตำหนิในข้อปฏิบัติของท่านอยู่

“ผู้ไม่มีคุณธรรมภายในประเสริฐ จะไม่มีทางรู้เรื่องคุณธรรมอันประเสริฐของท่านได้ เพราะกิริยาท่าทางของท่านไม่สวยงาม จึงปิดบังคุณธรรมลึก ๆ ของท่านที่อยู่ภายในแบบมิดมั้น ซ่อนเร้น การพูดท่านก็พูดง่าย ๆ ถ้าเราไม่จับใจความไม่ตั้งใจขบคิดก็จะไม่สามารถเข้าใจได้”

พวกพระที่ท่านชักชวนส่วนมากปฏิเสธ คิด ๆ อีกที่น่าสงสารท่าน แต่คิดให้ลึก ๆ น่าสงสารเราพวกพระทั้งหลายนั้นแหละ ที่พระผู้ประเสริฐอย่างนี้มาชวนไม่ยอมพากันมา แถมแสดงท่าทางรังเกียจที่จะติดตาม เพราะอะไร ก็เพราะพวกเรามองอะไร ๆ แต่ภายนอก ๆ ไม่เคยมองดูว่าพระพุทธเจ้าเป็นต้นนั้น ท่านบรรลุลุธรรมด้วยกาย วาจาหรือด้วยใจ จริงอยู่กายวาจาเป็นสิ่งที่สำคัญ แต่ใจสำคัญกว่าสิ่งทั้งสองนั้นอีก เหมือนที่พระพุทธองค์ตรัสว่า

“ธรรมทั้งหลายมีใจเป็นใหญ่ มีใจเป็นหัวหน้า สำเร็จแล้วด้วยใจ ถ้าใจดีก็ดี ถ้าใจชั่ว ก็ชั่ว จะทำอะไรพูดอะไรถ้าใจมันดี การกระทำการพูดก็ดี เหมือนเกวียนติดตามรอยเท้าโคฉะนั้น”

การมองแต่ภายนอกนั้น เป็นนิสัยของชาวโลกที่ติดกันมาเป็นเวลาช้านาน แต่อาจารย์เจียะท่านก็มีธรรมของท่าน ท่านจึงไม่มีมารยาที่จะแสดงอะไรหลอก ๆ เหมือนโลกทั้งหลายเขาทำกัน ความจริงเป็นอย่างไรรจึงเป็นธรรมชาติที่จริงอย่างนั้นออกมา ไม่มีการเสแสร้งแกล้งทำ คิด ๆ ไปก็น่าปวดหัวเป็นไข้ เพราะว่าการทำอย่างท่านนั้น ยากกว่าการทำอย่างอื่นเสียอีก เพราะท่านก็รู้ว่าคนทั้งหลายไม่ชอบแบบนั้น แต่ท่านก็ไม่มีเปลี่ยนแปลงเพื่อให้คนมานับถือตน เพราะเพียงแต่ท่านอยู่เฉย ๆ พูดแต่เพียงว่าเป็นลูกศิษย์ท่านพระอาจารย์มัน คำพูดเพียงเท่านี้ก็หาอยู่หากินกันไปจนตายเพราะวิธีการแบบนี้มีพระนำไปใช้กันเยอะ แต่ท่านไม่ใช่พระแบบเอาครูบาอาจารย์มาขายเลหลัง เพราะคุณธรรมที่มีอยู่ภายในท่านนั้นไม่มีสูงต่ำกับอะไร ท่านจึงสบาย ๆ ของท่าน

ก่อนที่พวกพระ ๔-๕ รูปจะไปกับพระอาจารย์เจียะนั้น พระผู้ใหญ่ ๆ และพระอื่น ๆ ก็มากระซิบบอกพวกพระว่า “ตายนะ ตายแน่ ๆ นะ พวกคุณรู้หรือยังว่าการไปอยู่กับครูอาจารย์แบบนี้จะเป็นเช่นไร เดี่ยวพวกท่านก็จะโดนไล่หนีหมดหรอก” ท่านเป็นพระดูที่ไม่มีใครกลัวติด

“ตายแน่ ๆ คราวนี้แล้วพวกเราจะทำอย่างไรล่ะ?” พวกพระก็นั่งคิดปรึกษากัน

พระอาจารย์เจี๊ยะเยี่ยมหลวง
ปู่ขาวที่กำลังอาพาธหนัก

ตอนนั้นมีแต่พระใหม่ๆ บวชได้คนละ ๓-๔ พรรษา เมื่อเป็นเช่นนี้พระที่จะอยู่กับท่าน ต่างองค์ก็ต่างกลัวเพราะคนพูดมากเข้า พวกพระก็ปอดแตกแล้ว

“พระอาจารย์เจี๊ยะดีมากนะ” นี่เป็นภาษาที่โลกตั้งให้ท่าน ถ้าเป็นภาษาทางธรรมท่านเรียกว่า “ตรงเผง” คือท่านไม่มีอ้อมค้อมมาจหาญในคำพูด ไม่เกรงกลัวใคร อันนี้แหละที่บุคคลอื่นๆ ทำไม่ได้

วันที่พวกพระติดตามไปวัดเขาแก้วกับท่านพระอุปัชฌาย์ของพระทั้งหลายเหล่านั้นถึงกับต้องเขียนจดหมายฝากไปให้พระอาจารย์เจี๊ยะ ใจความในหนังสือนั้นเขียนว่า

“ถ้าหากว่า พระอาจารย์เจี๊ยะดูว่ากล่าวลัทธิวัชริกของผม จนไม่สามารถทนได้ ผมจะเรียกพระผมคืน” นี่ท่านเขียนถึงขนาดนั้น ในที่สุดพวกพระ ๔-๕ รูปก็เหลือที่กล้าไปจำพรรษากับพระอาจารย์เจี๊ยะที่วัดเขาแก้ว จันทบุรีเพียง ๓ รูป

จวนใกล้จะอธิษฐานเข้าพรรษาแล้ว วันหนึ่งมีโยมมาบอกท่านว่า “หลวงปู่ขาวป่วยหนัก”

ท่านจึงมาบอกกับพวกพระว่า **“ผมอยู่กับพวกท่านไม่ได้แล้วนะ ผมจะขึ้นไปอยู่กับปู่ขาวที่ถ้ำกลองเพล เพราะปู่ขาวป่วยหนัก”** ท่านพูดสั้นๆ แบบไม่ใยดีพวกพระที่ติดตามมาเลย

“ตายแล้วทีนี้” พระองค์หนึ่งในจำนวนพระหลายรูปนั้นพูดขึ้น แล้วที่มาด้วยกันหลาย ๆ รูปก็แสดงความเห็นด้วย

“แล้วพวกเราจะอยู่ยังไง จะเข้าพรรษาแล้วไม่กิน” ต่างองค์ต่างก็ปรึกษากันด้วยความลังเล

“พวกผมตั้งใจมาอบรมกับท่านอาจารย์ มากับท่านอาจารย์ก็อุปสรรคมากอยู่แล้ว แล้วจะมาให้พวกผมอยู่กันตามลำพัง แล้วจะให้พวกผมปฏิบัติยังงี้”

ท่านตอบแบบที่เราได้ยินและรำลือทันทีว่า

“เฮ้ย!...ไม่เกี่ยวโวย!... หลวงปู่ขาวป่วยหนักพวกมึงอยู่วัดกันเลย” ท่านพูดหัวนๆ ตรงๆ ฟังแล้วเข้าใจ แต่ไม่สบายใจ เหมือนอะไรมาจุกอยู่ที่อกเพราะไม่รู้จะทำอย่างไร

เอาชะแล้วสิ กรรม!...กรรมแท้ๆ เป็นเพราะพวกเราไม่เชื่อพระผู้ใหญ่แท้ๆ ที่ติดสอยห้อยตามท่านมา เอาพวกเรามาแล้วท่านก็มาทัก เพราะตอนนั้นพวกพระไม่ทราบที่ท่านเคารพรักหลวงปู่ขาวขนาดไหน ท่านรักและเคารพหลวงปู่ขาวมาก เพราะหลวงปู่ขาวสอนให้ท่านพิจารณาคิดค้นทางด้านร่างกายด้วยปัญญา และหลวงปู่ขาวนี่เอง เป็นพระที่ท่านลงใจแบบหมอบราบ ถึงกับพูดว่า ท่านพระอาจารย์มันบอกว่า **“หลวงปู่ขาวนี่แหละเป็นพระอรหันต์องค์หนึ่ง”**

พอถึงวันเข้าพรรษาพวกพระก็อยู่กันแบบว่าเหว มีพระ ๔ พรรษา ๓ องค์ หลวงพ่อแก่ๆ อีกหนึ่งองค์ซึ่งอยู่เดิม และสามเถรที่เป็นหลานพระอาจารย์เจี๊ยะรวมแล้วเป็น ๕ องค์ จำพรรษาที่วัดเขาแก้ว ส่วนพระอาจารย์เจี๊ยะท่านไปจำพรรษาที่วัดถ้ำกลองเพล เพื่ออุปฐากหลวงปู่ขาว อนาลโย แต่ก่อนไปพระอาจารย์เจี๊ยะก็ได้บอกถึงสาเหตุที่ท่านต้องไปให้พระเหล่านั้นใจชื้นขึ้นมาบ้างว่า...

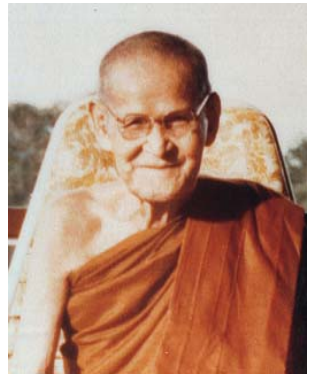
หมู่เอ๊ย...สาเหตุที่ผมจะเคารพรักหลวงปู่ขาวมาก ก็เพราะท่านพระอาจารย์มันนั่นเองเป็นผู้รับรอง จึงขอเล่าย้อนอดีตให้พวกท่านฟัง เรื่องที่ท่านพระอาจารย์มันชมเชยหลวงปู่ขาวมากนั้น ผมได้ฟังมากับหูว่า **“ท่านขาวเป็นพระสำคัญมากนะหมด(กิเลส)แล้วนะเจี๊ยะ ให้จับตาดูไว้ให้ดีจะเป็นที่พึ่งได้”**

เมื่อผมได้ยินท่านพระอาจารย์มันพูดดังนั้น ผมก็ฮึดฮัดขึ้นมาในใจอยากเจอ อยากพบ อยากเห็น เพราะปกติแล้วท่านพระอาจารย์มันท่านจะไม่ขึ้นชมใครง่าย ๆ แสดงว่าพระรูปนี้ไม่ธรรมดาแน่นอนต้องมีอะไรที่เราจะสามารถค้นคว้าได้จากท่านได้ และสิ่งนั้นคือธรรม

พบหลวงปู่ขาว

พระอาจารย์เจี๊ยะเล่าให้พระฟังต่อว่า...

เมื่อผมออกจากท่านพระอาจารย์มันไปแล้ว ก็รอนแรมตามที่ต่างๆ เพื่อเสาะแสวงหาหลวงปู่ขาวใหญ่เลย เทียวตามหาเสมอในเวลาออกเที่ยวธุดงค์ อยากทราบว่าหลวงปู่ขาวอยู่ที่ไหน ในที่สุดผมก็ไปเจอหลวงปู่ขาวจนได้ในที่แห่งหนึ่ง

หลวงปู่ขาว อนาลโย

ถามพระรูปหนึ่งว่า “หลวงปู่ชาวองค์ไหน”

พระรูปนั้นชี้บอกกว่า “โน้น!...รูปโน้นหลวงปู่ขาว...อยู่ท้ายสุดโน้น”

ไม่มีใครสนใจท่านเลย เหมือนว่าเป็นพระแก่ๆ ธรรมดา ธรรมดา เมื่อพระบอกว่าอย่างนั้น เราก็ต้องเข้าไปหาท่านเลย ท่านนั่งอยู่ท้ายสุดเลย คลานเข้ากราบทันที ไม่สนใจกับอะไรทั้งนั้น เมื่อผมเข้าไปกราบ พนมมือขึ้นเหนือหัวพูดว่า

“ครูอาจารย์ขาวครับ! ถ้าผมผิดพลาดอะไร อย่าลืมตักเตือนผมนะ ผมยอมรับผิดทุกอย่าง ขอให้ตักเตือนผม สอนผม บางทีอาจจะพลั้งเผลอหรือทำกรรมอันไม่สมควร”

เมื่อผมกราบเสร็จพูดเสร็จ หลวงปู่ขาวท่านก็ยั้งๆ คงจะคิดว่า “นั่นใครวะ? มันมาจากไหน? มากกราบแล้วพูดเอาๆ แล้วมาตูให้เราเป็นอาจารย์” ไม่เฉพาะแต่หลวงปู่ขาวเท่านั้น แม้แต่พระเถรทั้งหลายที่อยู่ในที่นั้นก็พากันงุนงงเป็นอย่างยิ่ง

นี่นิสัยผมเป็นอย่างนี้ไม่เหมือนใคร ทำอะไรทำด้วยความถึงใจ ทำจริงเชื่อจริง เชื่อพระพุทธเจ้า เชื่อจริง ๆ เชื่อท่านพระอาจารย์มั่นเชื่อจริง ๆ จึงเป็นเหตุให้รู้จักกับหลวงปู่ขาวตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา ตอนนั้นท่านยังไม่มาสร้างวัดป่าแก้วชุมพล ยังไม่ได้สร้างวัดถ้ำกลองเพล ในพรรษา (๒๕๑๙) นี้ ผมจึงจะต้องลาพวกท่านไปจำพรรษาที่วัดถ้ำกลองเพล”

พรรษาที่ ๔๑ - ๔๒ (พ.ศ. ๒๕๒๐ - ๒๕๒๑)

จำพรรษาที่ วัดญาณสังวราราม อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี

สมเด็จพระญาณสังวรนิมนต์พระอาจารย์เจี๊ยะเป็นเจ้าอาวาสวัดญาณฯ

จากสมุดบันทึกประวัติพระอาจารย์เจี๊ยะ...

หลังจากพระอาจารย์เจี๊ยะบอกลาพวกพระที่วัดเขาแก้วไปจำพรรษาที่วัดถ้ำกลองเพล อันเป็นพรรษาที่ ๔๐ เมื่อปวารณาออกพรรษาที่วัดถ้ำกลองเพลแล้ว อาการอาพาธ ของหลวงปู่ขาว อนาลโย ก็ดีขึ้นบ้าง ท่านจึงเดินทางกลับมาที่วัดอโศการาม เพราะ พวกพระที่อาสาติดตามไปอยู่ที่วัดเขาแก้วในตอนแรกก็กลับมาที่วัดอโศการามกันก่อนแล้ว ท่านจึงไม่ห่วงกังวลอะไรที่วัดเขาแก้ว ท่านจึงอยู่เจริญภาวนาวิหิตธรรม อบรมสั่งสอนภิกษุสามเณร อุบาสกอุบาสิกาผู้ใส่ใจในธรรมที่วัดอโศการามนี้ ให้เขาประจักษ์ใจในพระธรรมว่า

“เราทุกคนที่เกิดมา ถูกความเกิดแก่ เจ็บ ตาย ความโศก ความเศร้า ความทุกข์กาย ทุกข์ใจ ครอบงำให้ทราบว่ เราทุกคนตกอยู่ในกองทุกข์ มีทุกข์ปรากฏอยู่ในเบื้องหน้าเป็นนัยๆ เหมือนกำลังเดินฝ่าดงหนาม ให้พากันพิจารณาขึ้นมาในใจว่า “ทำอะไร เราจึงจะกำจัดดงหนาม คือทุกข์เหล่านี้ให้สูญสิ้นไปได้”

เมื่อคิดได้ดังนี้แล้วจงพากันปริกรรมภาวนา พุทโธฯๆๆๆ ให้เร็วๆๆ จนจิตนี้มีหลักคือความสงบเป็นพื้นฐาน แล้วมาพิจารณาขั้นห้าด้วยปัญญาอันยิ่งเอง เพราะถ้าผู้ภาวนามัวเมาแต่สมาธิอย่างเดียว จิตจะติดอยู่ในสมาธิ จะเห็นแต่ความมหัศจรรย์ทางด้านสมาธิอย่างเดียว ส่วนความมหัศจรรย์ทางด้านปัญญาจะไม่เห็น ความมหัศจรรย์ทางด้านปัญญา เป็นความมหัศจรรย์อย่างแท้จริง ปัญญาจะเกิดขึ้นได้ต้องคิดค้น มีโยนิโสมนสิการเสมอๆ ต้องคิดค้นคลี่คลาย จนกระทั่งจิตนี้บิ่หน่ายในขั้นนี้และในจิต การภาวนาอย่างนี้ก็จะเห็นผลประจักษ์ใจเอง

เมื่อพระอาจารย์เจี๊ยะพักอยู่ที่วัดอโศการามได้ระยะหนึ่ง ประมาณเดือนธันวาคม ๒๕๑๙ สมเด็จพระญาณสังวร (เจริญ สุวฑฺฒโน) วัดบวรฯ ตอนนั้นท่านยังไม่ได้เป็นสมเด็จพระสังฆราชมานิมนต์ให้ท่านไปอยู่เป็นเจ้าอาวาสที่วัดญาณสังวราราม เพราะสมเด็จพระญาณสังวรต้องการให้มีพระกรรมฐาน สมเด็จพระญาณสังวรท่านปรารภว่า

“วัดอโศฯ กับวัดบวรฯ มีพระหนาแน่นมาก ต้องมีสถานที่วิเวกให้พระปฏิบัติกันบ้าง เราควรแสวงหาที่สัปปายะเพื่อพระที่เป็นกุลบุตรสุดท้ายภายหลังจะได้มีที่ปฏิบัติธรรมในที่ที่ไม่ห่างจากเมืองหลวงมากนัก นอกจากสร้างเป็นวัดปฏิบัติธรรมแล้ว

สมเด็จพระญาณสังวร
สมเด็จพระสังฆราช
(เจริญ สุวฑฺฒโน)

ยังต้องสร้างถวายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในรัชกาลปัจจุบัน และเป็นพระบรมราชาทิศแต่บูรพมหากษัตริราชเจ้า”

เมื่อสมเด็จพระฯ ท่านปรารภดังนี้ ก็แสวงหาที่อันเหมาะสม ในที่สุดก็ไปได้ที่อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี โดยนายแพทย์ขจรและคุณหญิงนิธิวดี อันตระการ ถวายที่จำนวน ๓๐๐ ไร่เศษ และคณะกรรมการจัดสร้างวัดซื้อที่ข้างเคียงอีก ๕๕ ไร่ ๔๔ ตารางวา รวมเป็น ๓๖๖ ไร่ ๒ งาน ๑๑ ตารางวา ประกอบกับเนื้อที่โครงการพระราชดำริอีก ๒,๕๐๐ ไร่เศษ ด้วยศรัทธาปณิธานของผู้ถวายที่แด่สมเด็จพระญาณสังวร จึงตั้งชื่อวัดว่า **“วัดญาณสังวราราม”**

สอนศิษย์แบบเข้มข้น

ปลายเดือนธันวาคม ๒๕๑๙ พระอาจารย์เจี๊ยะและพวกพระที่อาสาเป็นศิษย์ (ได้กลายเป็นศิษย์แบบเต็มตัว) พร้อมกันเดินทางมาอยู่ที่วัดญาณสังวราราม มาถึงที่แรกเสนาสนะมีอยู่บ้างแล้ว แต่ไม่ถาวรเลย พออยู่อาศัยได้อย่างสบายสำหรับพระป่าพระปฏิบัติ สำหรับพรรษานี้ท่านสอนลูกศิษย์ที่ติดตามอย่างเข้มข้น ถ้าเป็นภาษาทางโลกเรียกว่า “ติวเข้ม” การที่พระมีน้อยโอกาสที่จะทำความเพียรเพื่อกำจัดกิเลสเพื่อความพ้นทุกข์ก็มีมาก

วัตรปฏิบัติในขณะนั้น... หลังฉันน้ำร้อนน้ำชา ประมาณหนึ่งทุ่มถึงสองทุ่มท่านจะนำทำความเพียรทางจิตภาวนาจนถึงเที่ยงคืน พอถึงเที่ยงคืนท่านสั่งหยุดเลยให้เข้านอน

พอถึงตอนตี ๓ พระอาจารย์เจื้อยจะทำเสียงสัญญาณด้วยการไอ ค็อก แค็กๆ ถ้ากุฏิที่ท่านเดินผ่านแล้วพระรูปที่อยู่ข้างในนั้นไม่ส่งเสียงไอตอบ หรือจุดตะเกียงออกมาล้างหน้าละ เสียงเคาะป๊ป! จะดังตามมาทันที ถ้ายังไม่ตื่นทำความเพียร ครั้งที่ ๒ ก็โน่น ทูบผาฏีกุฬิงเลยละ หรือใช้ค้อนขว้างเลย แล้วท่านก็จะสอนพระองค์นั้นๆ เลยกว่า

“ตอนที่ผมอยู่กับหลวงปู่ฉันไม่เป็นแบบนี้ ถ้าท่านกระแอม ก็ต้องแอ้มตอบ แล้วต้องทำความเพียรต่อเลย เราต้องมีชาครธรรม ต้องตื่นอยู่เสมออย่าให้นิรโรคครอบงำเราได้”

เหล่าพระและแม่ชีที่อยู่วัดญาณฯ ตอนนั้น ตี ๓ ง่วงขนาดไหนก็ต้องออกมาเดินจงกรมหัวทิ่มหัวตำ ชนตอชนต้นไม้ เดินจงกรมออกนอกเลน เพราะไม่เคยทำอย่างนั้น ใครก็ตามที่ไปอยู่กับท่าน ต้องปรับสภาพร่างกายให้รับได้ทนได้ ต้องเป็นเดือนๆ ถึงจะชินวิธีปฏิบัติแบบท่าน พระทั้งหลายเดินจงกรมเซไปเซมาเป็นเดือนกว่าจะเข้าที่ ไม่ให้หยุดเลย

ตอนกลางวันข้อวัตรปฏิบัติต้องขยันมาก โดยเฉพาะเรื่องปลูกต้นไม้ เพราะวัดญาณฯ เริ่มสร้างไม่มีต้นไม้ ที่นั่นแล้งมาก มีแต่ปามันล่ำปะหลังแห้งๆ

กุฏิที่ประทับของสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช (เจริญ) ที่วัดญาณสังวราราม

ให้ไปชี้เยี่ยวใส่ต้นมะม่วง

ถ้ามองแบบโดยผิวเผินแต่ด้านภายนอกแล้ว การพูดของพระอาจารย์เจี๊ยะอาจจะมองดูเหมือนหยาบ แต่การปฏิบัติไม่ว่าอะไรทั้งนั้น ที่ท่านสอนเป็นประโยชน์ทั้งนั้นเลย เช่น ถ้าปลูกต้นไม้ ต้นมะม่วงไว้เนี่ย ถ้าจะไปถ่ายอุจจาระปัสสาวะนี้ ท่านต้องสอนบังคับให้เราไปถ่ายที่ต้นมะม่วง ท่านจะสั่งไว้เลยว่า

“เฮ้ย!...พวกพระพวกแม่ชี เวลาชี้เวลาเยี่ยว อย่าไปชี้เยี่ยวที่อื่นนะ ให้ไปชี้เยี่ยว ใส่โคนต้นมะม่วงมันจะได้งาม” อันต้นมะม่วงนั้นมันก็สูงเพียงแค่ออก นิ่งบ้างก็ไม่มีด มันแข็งแรง โลงๆ ใครๆ เขาก็ไม่กล้าถ่าย (อุจจาระ, ปัสสาวะ) ไม่ว่าใครเข้าไปท่านก็จะสอนอย่างนี้ตลอด พวกแม่ชีเขาเป็นผู้หญิงเขาก็อาย หัวเราะคิกๆ ท่านทำในสิ่งที่ไม่มีความหมายให้เป็นประโยชน์ อาจหาญไม่ต้องอายใคร ไอ้การนั่งถ่ายบังต้นไม้เล็กต้นเดียว ใครๆ ก็ไม่กล้า แต่ท่านสอนแล้วท่านก็ทำให้ดูเป็นตัวอย่าง ท่านเน้นมากกว่า “ความถูกต้องตามธรรมวินัยให้พากันทำ ไม่ต้องอาย แต่อันไหนผิดธรรมวินัยให้รู้จักละอาย” บางทีท่านก็ไปขอเอาขี้เถ้าหรือเศษกระดูกละเอียดๆ ที่เขาเผาศพจากที่ต่างๆ มาใส่ต้นไม้ เพราะมันมีฟอสเฟต ทำให้ต้นไม้งาม คนที่เข้ามาวัดเขาก็กลัว แม้แต่ขี้ที่อยู่ตามล้อมพระก็ต้องขนมาใส่ต้นไม้เงาะ ต้นทุเรียน ตอนที่อยู่เขาแก้วท่านให้ทำอย่างนั้นตลอด

วัดญาณสังวราราม เป็นที่แปลกประหลาดอยู่พอสมควร เป็นที่แห้งแล้งไม่น่าอยู่ แต่เวลานั่งภาวนาจะสงบมาก เมื่อสงบก็นิ่งไม่หยุด เมื่อพระนั่งภาวนานานๆ เร่งภาวนา หลวงปู่ท่านก็จะดูว่า **“พวกมึงไปนั่งแช่ๆ อย่างนี้มันจะไม่พอกิน มันไม่พอกินนะ มันไม่พอกินนะ”** พวกหมู่พระกำลังนั่งสะดวกสบายท่านก็จะตำหนิอย่างนั้นตลอด **“มันไม่พอกินๆ”**

ตอนนั้นมีพระอยู่รูปหนึ่งนั่งภาวนาเกิดความสงบมากๆ อัศจรรย์มหัศจรรย์ภายในจิต ใครจะไปใครจะมารู้ล่วงหน้าหมด ถึงขั้นไปอวดใส่พระอาจารย์เจี๊ยะเลย เพราะจิตมันสงบมากก็อาจหาญไม่กลัวท่าน เดินดุ่มๆ เข้าไปกราบเรียนท่านว่า

“ท่านอาจารย์พรุ่งนี้จะมีรถคันหนึ่งวิ่งเข้ามาที่วัด มันคันใหญ่ๆ คล้ายๆ รถไฟ ท่อต่ออยู่ข้างบน หลังคา คอยรอพิสูจน์ดูว่าพรุ่งนี้จะมีมาจริงหรือไม่เหมือนในนิมิตภาวนา”

พอถึงรุ่งเช้าวันใหม่ ก็มีรถยี่เอ็มซีคันใหญ่ๆ มีปล่องท่อไอเสียอยู่ข้างบน วิ่งเข้ามา พระก็มาดูคันใหญ่ พระรูปนั้นก็กราบเรียนพระอาจารย์เจี๊ยะว่า

“นี่ไงๆ สิ่งที่ผมเห็นในนิมิตที่เล่าให้ฟังเมื่อวานนี้ ที่ท่านอาจารย์ว่า นั่งสมาธิจิตสงบเป็นอุปมาสมาธิไม่พอกินได้อย่างไร ใครจะตายก็รู้ ใครจะไปจะมาก็รู้ มันวิเศษขนาดนี้จะไม่พอกินได้อย่างไรกันครับ”

พระอาจารย์เจี๊ยะก็ดูว่าด้วยเสียงดังๆ แบบตวาดๆ ไกลไปทางตะโกนแต่ไม่ใช่ตะโกน

“เฮ้ย!... ปฏิบัติอย่างนี้มันไม่พอกิน มันไม่พอกิน ประสารถ ไม่ต้องนั่งภาวนาให้เสียเวลา ก็เห็นได้ชัดกว่านั่งภาวนาอีก เนี่ย! ภูก็ยังไม่เห็นอยู่เนี่ย มันจะวิเศษอะไร ประสาเห็นรถ”

พระรูปนั้นก็เลยอมลงใจในสิ่งที่ท่านสอนว่า “ไม่พอกิน ไม่พอกิน ในการปฏิบัติแบบนี้” เพราะ

เธอเกิดความอัศจรรย์ในสมาธิมากหลาย จึงคัดค้านอยู่ในใจในสิ่งที่ท่านสอน

“เอ๊ะ!... อาจารย์ของเราเป็นอย่างไร?”

ลักพักหนึ่งจึงได้โต้ตอบท้าทายพระอาจารย์เจี๊ยะว่า “ท่านอาจารย์... เดี่ยววันพรุ่งนี้จะมีรถขบวนหน้าสีขาว ๆ ส่วนด้านข้างเป็นอีกสีหนึ่ง ดู ๆ ไม่ค่อยเหมือนรถแต่มันก็เป็นรถ”

พอรุ่งเช้ามา ก็มีรถที่ยังเบี๊ยะสีไม่เสร็จ ลักษณะอย่างที่ว่า วิ่งตะบึงเข้ามาจริง ๆ พระทั้งหลายก็เข้าไปทักว่า “นั่นไง ๆ มาแล้ว แน่จริง ๆ วาระจิตนี้” สมัยก่อนวัดญาณฯ อยู่กลางทุ่ง นาน ๆ จะมีรถมาคันหนึ่ง การที่จะสุมเตาทายเอาจึงไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ พระรูปนั้นก็กราบเรียนพระอาจารย์เจี๊ยะขึ้นอีกว่า “เอ!... ท่านอาจารย์ ครับมันอัศจรรย์มาก เรื่องการที่จิตออกไปรับรู้ ท่านอาจารย์ก็ไม่เคยสอนเลย อันนี้จิตผมไปรู้เองท่านอาจารย์จะว่าไม่พอกินได้อย่างไรครับ”

“เฮ้ย!... มันยังไม่พอกิน เฮ้ย!... มันยังไม่พอแตกพอยาไส้ สำหรับผู้ปฏิบัติ เพื่อจะไปสู่พระนิพพาน ที่เธอว่าจิตเธอมหัศจรรย์ทางด้านสมาธิเหลือหลายนั้น ให้เธอลองทางด้านปัญญาบ้างว่าจะมหัศจรรย์แค่ไหน สมาธิเป็นเพียงเครื่องกั้นกิเลสแต่ปัญญาเป็นเครื่องทำลายเชื้อนคือกิเลสนั้นให้พังทลาย จะมหัศจรรย์แบบตาแจ้ง ๆ แบบท่านเดินไปไหนเห็นได้เลย ไม่ต้องมานั่งเข้าสมาธังสมาธิมหัศจรรย์ตาแจ้ง ๆ ทั้ง ๆ ที่คนอยู่เยอะ ๆ หรือคนน้อย ๆ ทั้งที่กิริยาท่าทางคุยกันได้ เดินคุยไปกันได้อย่างนี้ หรืออย่างที่ผมคุยกับท่านอยู่เวลานี้ ให้ท่านลองพิจารณาทางด้านปัญญาบ้าง ให้อันที่ท่านทำอยู่นี้ทิ้งไปเลย... ไม่พอแตก... สำหรับภาชารมของผมนะ”

พระภิกษุรูปที่กำลังสนใจในการภาวนานั้น ก็เกิดความคิดขึ้นมาภายในว่า “ทำไมท่านอาจารย์ถึงพูดอย่างนั้น แต่เอาเถอะ... ท่านอาจารย์เป็นพระผู้เคยอยู่อาศัยอุปฐากหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น เคยทำวัตรปฏิบัติพระมหาเถระฝ่ายวิปัสสนากรรมฐานอย่างเช่นหลวงปู่เสาร์ หรือแม้กระทั่งตอนมาอยู่ที่วัดญาณฯ แห่งนี้ พระกรรมฐานที่มีชื่อลือนามก็เยี่ยมเยียนอยู่บ่อย ๆ เช่น หลวงปู่หลุย จันทสาโร หลวงปู่ชอบ จานสโม หลวงตามหาบัว ญาณสมปนฺโน พระอาจารย์วัน อุตตโม พระอาจารย์จวน กุลเชฏโฐ พระอาจารย์สิงห์ทอง ธรรมวโร ฯลฯ ตลอดจนพระวิปัสสนาจารย์ทั้งหลายที่เป็นพระสายปากก็เข้ามากกราบอยู่เรื่อย ๆ เรามองดูท่านด้วยตาเนื้ออาจจะไม่รู้เรื่อง แต่สำหรับพระที่แวะเวียนเข้ามาหาท่านล้วนเป็นพระสำคัญ ๆ ทั้งนั้น ล้วนเป็นพระที่คนทั่วประเทศนับถือ ท่านอาจจะมีสัมผัสกันด้วยธรรมะภายในก็ได้ ถึงอย่างไรเสียแม้กิริยา

ศาลา (มีการปรับปรุงใหม่) และ
โรงครัว ที่หลวงปู่เจี๊ยะสร้างที่
วัดญาณสังวราราม

พระอุโบสถวัดญาณสังวรารามที่หลวงปู่เจี๊ยะ
ได้ก่อสร้างไว้ตามพระบัญชาของสมเด็จพระ
สังฆราช (เจริญ สุวฑฺฒโน)

“พระบรมธาตุเจดีย์มหาจักรีพัฒน์”
หลวงปู่เจี๊ยะสร้างถึงชั้นที่ ๒ จากนั้น
ท่านย้ายไปจำพรรษาที่วัดอโศการาม

อาจจะไม่งามตาในบางครั้งที่โลกนิยม แต่เรื่องพระธรรมวินัยอันเป็นส่วนสำคัญท่านเคร่งครัดสม่ำเสมอ แม้การงานทุกอย่างของท่านก็ละเอียดลออหาผู้เทียมเท่ายาก” เมื่อคิดได้อย่างนี้ก็ปลงใจ ลงใจ พร้อมทั้งจะฟังการอบรมธรรม

การพิจารณาธาตุขันธ์ร่างกาย

พระอาจารย์เจียะท่านพยายามสอนพระทั้งหลายเหล่านั้นว่า

“ท่านทั้งหลายจงพยายามพิจารณาธาตุขันธ์ร่างกาย คิดค้นให้ละเอียด ถี่ถ้วนถี่ยับ ไม่ให้หลุดรอดไปได้ทุกส่วนทุกกระเบียดนิ้ว ท่านสอนแบบชำนาญมาก แต่ก่อนท่านไม่พูดจึงไม่มีใครรู้ ท่านบอกให้พยายามพิจารณากาย เลื่อนขึ้นเลื่อนลงอยู่อย่างนั้น อย่าให้ขาด ให้เอาร่างกายเป็นตัวพิจารณา ตั้งแต่เล็บมืออะไร มีหนังกำพริบ ใต้หนังกำพริบมีอะไร มีเนื้อ ใต้เนื้อมีอะไร มีเอ็น ใต้เอ็นมีอะไร มีกระดูก อย่างนี้เป็นต้น แล้วกำหนดตัดทีละชิ้นๆ จากปลายเท้าขึ้นมาบนศีรษะ จากศีรษะลงมาสู่ปลายเท้า พิจารณาไปจนใจเพลิน อยู่อย่างนั้น อย่าหยุด ถ้าพวกท่านทำได้อย่างนี้ตลอด ชักวันพวกท่านจะมหายุคในเรื่องนี้”

เมื่อพวกพระได้โอวาทธรรมแล้ว ต่างองค์ก็ต่างนำไปประพฤติปฏิบัติ พระรูปที่จิตเป็นสมาธิดีก็จะนำเรื่องภาวนาด้วยการพิจารณากายนี้มากราบเรียนว่า “ท่านอาจารย์ครับ ไม่ไหวแล้วครับ พอกำหนดตัดได้ ๒-๓ ข้อแล้วจิตมันก็ไม่อยากเอาแล้วครับ มันช้ำเกียจมันอยากจะหยุด มันไม่เพลิน มันไม่นิ่ง”

“เฮ้ย!...จิตมันออกทำงานมันก็เหนื่อยชิวะ มันไม่เพลินหรือเพราะงานยังไม่ชำนาญ มันไม่สบายเหมือนเรื่อนพักในสมาธิ พิจารณาสกนธ์กายธาตุขันธ์นี้ให้หนักเลย ยิ่งช้ำเกียจยิ่งต้องเอาให้หนัก การพิจารณาอย่างนี้ฝืนมาก ไม่เหมือนจิตสงบๆ การพิจารณาร่างกาย อึดอัดต้องฝืนมาก มันไม่สนุก อึดอัดมาก ต้องฝืนเข้าไป ต้องฝืน ค่อยๆ ทำไปจนนิสัยเคยชิน คำปริกรรมพุทธโธ ไม่ต้องใช้แล้ว ใช้พิจารณาดูอันนี้แทน ค้นในร่างกายอย่างเดียวเลย” ท่านพูด

ภาพถ่ายมุมกว้างวัดญาณ
สังวราราม ที่บางละมุง
จังหวัดชลบุรี

เพียงเท่านี้ก็พากันนำไปปฏิบัติต่อ

ตอนนั้นถึงทำกันก็ยังไม่ค่อยได้เรื่องอย่างที่ท่านสอน ท่านจะเรียกถามเสมอว่า “เฮ้ย!...พวกท่านพิจารณาเป็นยังงัยมาบอกผมซิ มาถามผมซิ มาบอกหน่อยมันเป็นยังงัย อย่างนี้แหละ ถ้าขึ้นนั่งแช่ห่ามนั่ง” ท่านจะดูเรื่องนั่งสมาธิเช่นนี้ๆ นิ่งๆ มาก เพราะท่านว่า ถ้าคนเคยทำจะเป็นนิสัย คนนั่งภาวนาเคยง่วงมันก็จะง่วงอยู่อย่างนั้น แก่ยาก

หลังจากนั้นมาท่านจะไม่พูดเรื่องสมาธิเลย จะพูดสอนเรื่องการพิจารณาอย่างเดียว ทุกวันๆ ท่านจะสอนอย่างนั้น เช้า กลางวัน เย็น กลางคืน ดึกดื่น ไม่ว่าเวลาไหนๆ ท่านก็จะสอนให้พิจารณาอย่างนั้น พอท่านถามพระทั้งหลายว่าพิจารณาอย่างไร ผลเป็นอย่างไร ผู้ตอบท่านก็กึกๆ กักๆ คล้ายๆ ว่าไม่ทันใจ ท่านก็ว่า “ฮือ!...ฮือ!... มันต้องไ้เฒ่าเองนั่น”

ตอนหลังเมื่อท่านสอนจนผู้ปฏิบัติตามท่านชำนาญบ้างแล้ว การพิจารณาแบบนี้ก็ไม่กลัวกันพิจารณาได้ พิจารณาให้ตายเป็นเก้าถ่านเป็นดินไปเลย

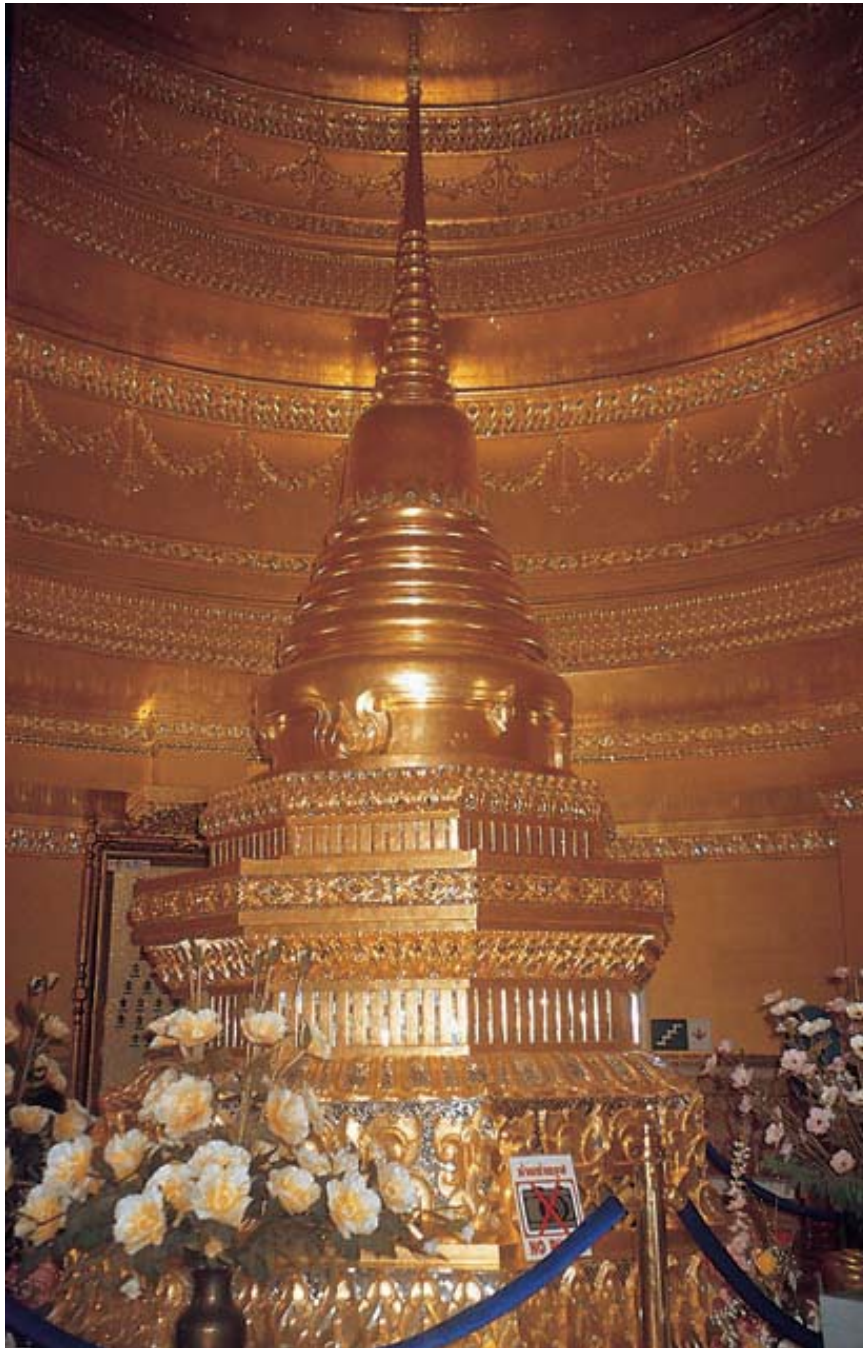
ในตอนหลังเมื่อพระเหล่านั้นพิจารณาเป็นแล้ว จิตก็อยู่นิ่งๆ ได้ ในจิตนั้นก็ปรากฏรู้ว่า “เราไม่กลัวตายแล้ว” มันบอกไม่ถูกมันสบาย ก็เกิดความมหัศจรรย์ครั้งแรกด้วยการพิจารณาตัดอย่างนั้นเชื่อในพระอาจารย์เจี๊ยะผู้สอนอย่างเต็มใจ

เมื่อพิจารณามากๆ เข้า ท่านก็แสดงอาการพอใจที่ได้อบรมสั่งสอนมา ท่านถามให้พระตอบท่าน ท่านอยากฟังเรื่องราวที่พระรูปใดปฏิบัติก็ต้องเล่าถวาย ท่านจึงจะชี้แจงข้อถูกผิด

ท่านบอกว่า ไม่พอ การพิจารณาเท่านี้ยังไม่พอ การพิจารณาอะไรเป็นอสุภะคือความไม่งามได้ ที่นี้มาลองพิจารณาให้เป็นสุภะ คือความสวยความงามหน่อยซิ ท่านก็เล่าการพิจารณาขั้นสุดท้ายสำหรับการพิจารณาให้ฟังว่า

“อะไรๆ ทั้งหมดรวมลงมาอยู่ที่การพิจารณากาม สูดยอดของกรรมฐานคือ กาม ผู้ชายเรา สงสัยช่องใจอะไรมากก็เป็นเพศของผู้หญิง เมื่อพิจารณา หน้า ตา เนื้อ หนัง อะไรๆ อื่นก็เหมือนกันหมด มันเหมือนกันหมดทั้งชายและหญิงตลอดจนสัตว์อื่น แต่เมื่อพิจารณาหันมามองอวัยวะของผู้หญิง นี่จะช่องใจจะสะดุดมาก การพิจารณาอย่างนี้พิจารณาได้ยาก แต่จะแก้กาม ต้องพิจารณาตัดแก้ที่ตรงนี้”

ยอดภายในองค์พระบรมธาตุเจดีย์
มหาจักรีพิพัฒน์

ท่านสอนเด็ดขาดและแปลกกว่าใครๆที่เคยสอนมา แต่ในความเป็นจริงแล้ว
ใครๆก็หลงอย่างนี้ทั้งนั้น บางคนถึงกับนั่งฟังไม่ได้ ท่านสอนผู้หญิงให้กำหนด
ตัดอวัยวะเพศชาย สอนพระผู้ชายให้กำหนดตัดอวัยวะเพศหญิง ท่านสอนพูด
ออกมาเป็นคำที่โลกรังเกียจ แต่พากันหวงเหวนั้นแหละ นำมาเล่าคงไม่ดี
ท่านบอกว่าการพิจารณาอย่างนี้เอาให้หนัก ของอย่างนี้สำหรับผู้ต้องการแก้กิเลส
เอามาไว้มได้

พระอาจารย์เจี๊ยะบอกว่า “เมื่อพิจารณาอวัยวะเพศของหญิง จิตยังสะดุ้งสะเทือน แสดงว่ายังใช้การไม่ได้ อ่านตำรายังไม่จบ ให้ไปเรียนคัมภีร์มาใหม่” พระทั้งหลายที่ได้ยินได้ฟังเช่นนั้นก็กลัว ไม่กล้าพิจารณา บางองค์สิ้นทั้งตัว ไม่กล้าทำ ทำไม่ได้ ท่านก็ดูเอาสิว่า “ไอ้ฉิบหาย! กลัวอะไร ประสา...เอาเลย ...พิจารณาเลย”

ถ้าพระอาจารย์เจี๊ยะไม่สอนทางด้านปัญญา พวกพระคงภาวนาพุทโธอยู่ตลอดปีตลอดชาติ ไม่รู้เรื่อง นี่ท่านมาตีออก ชี้แจงแสดงเปิดเผยออกเป็นชิ้นส่วน พวกเรานักภวานาก็พิจารณาตามท่าน เก่งบ้างไม่เก่งบ้าง ชะบ้างไม่ชะบ้าง มันลากเราบ้างเป็นครั้งคราว กิเลสตัวนี้สำคัญมากสำหรับ พระใกล้ชิดท่านจริง ๆ ท่านจะสอนเน้นเรื่องนี้ตลอด ก็คือเรื่องกามกิเลส ต้นเหตุแห่งกามกิเลส ต้นตอ มันอยู่ไหน ท่านก็ให้พิจารณาตรงนั้น อย่าอ้อมค้อม ให้ตีให้แตกด้วยอริยสัจ อย่างอื่นท่านก็สอน

เจดีย์พุทธคยาจำลองที่ วัดญาณสังวราราม

แต่ไม่เห็นเท่ากับเรื่องกามกิเลส ขณะอันนี้ ขณะได้หมดท่านว่า ไม่ขณะอันนี้อะมาคุย คุยได้ก็ไม่วู้เรื่อง นี่แหละคือสุดยอดแห่งกรรมฐาน มนุษย์สร้างภพสร้างชาติก็เพราะตัวนี้แหละ ไม่พิจารณาตัวนี้ จะพิจารณาอะไร

ท่านก็ยกเรื่องท่านอาจารย์มหาบัวมาเล่าประกอบว่า เคยสนทนากับท่านอาจารย์มหา(บัว) สรุปความได้ว่า ถ้าพระกรรมฐานคุยกันเรื่องภาวณา ถ้ายังละกามฉันทะไม่ได้ ไม่ต้องมาคุยกัน เรื่องตา หู จมูก ลิ้น กาย ตลอดจนใจมันไปถึงไหน พิจารณาให้มันถึงพริกถึงขิงถึงตรงนั้น อย่างนี้ถึงจะเรียกว่า **“สุดยอดแห่งการพิจารณา”**

ศิษย์ขอเปลี่ยนอาจารย์

อยู่ต่อมามีพระรูปหนึ่ง ได้ยินชื่อเสียงโด่งดังของพระอาจารย์มหาบัวแห่งวัดป่าบ้านตาด ยิ่งได้เห็นพระอาจารย์มหาบัวมาเยี่ยมพระอาจารย์เจื้อยะ เธอก็ยิ่งศรัทธามากขึ้นเป็นที่กล่าวขานไปทั่วถึงความเคร่งครัดในวัตรปฏิบัติของพระอาจารย์มหาบัว เธอจึงอยากไปศึกษามาก และเธอนั้นก็มีความคิดลึกๆ ภายในใจว่า การได้ไปศึกษากับพระอาจารย์มหาบัวนั้น น่าจะเป็นความแน่นอนมากกว่า เมื่อคิดเช่นนั้นจึงเข้าไปกราบเรียนพระอาจารย์เจื้อยะว่า

“ท่านอาจารย์ครับ ผมก็อยู่กับท่านอาจารย์มานานแล้ว อยากจะออกไปภาวณาที่อื่นบ้าง ทุกๆ ปีก็ไม่เคยลาท่านอาจารย์ไปที่ไหน ปีนี้กระผมอยากจะขอโอกาสลาท่านอาจารย์ไปศึกษากับท่านอาจารย์มหาบัวที่วัดป่าบ้านตาดบ้าง” พระอาจารย์เจื้อยะได้ฟังดังนั้นจึงตอบทันทีว่า

“ท่านเอ๊ย!...ถ้าผมสอนท่านผิด ให้ผมตกนรกแทนท่านเลย”

พระอาจารย์เจื้อยะพูดขึ้นแบบขึงขัง บวกกับความน่าเห็นอกเห็นใจที่ท่านเฝ้าฝ่าฟันอบรมสั่งสอน พระทุกรูปที่ได้ยินเช่นนั้นก็พากันนิ่งเงียบ น้ำตาคลอ ซึ่งความรักเมตตาของท่านที่มีต่อตน หลังจากนั้นมา ก็ไม่มีพระรูปใดกล้าเข้าไปกราบลาท่านไปที่อื่นอีกเลย ได้พากันคิดว่า **“อาจารย์ของเราเนี่ยของแท้ ของจริง”**

ตอนนั้น สมัยนั้นเป็นพระปฏิบัติกันจริง ๆ ภาวณาดีหลายรูป ในขณะที่ภาวณาอยู่นั้นสงบดี ปลอดภัยจากนิเวศทั้งหลายทางด้านจิต แต่พอออกจากที่ภาวณา เดี่ยวโกรธ เดี่ยวรัก ไม่พอใจ เสียใจ ดีใจ จิตเปลี่ยนไปต่างๆ นานา พอเป็นกันอย่างนี้ ท่านก็เตือนว่า

อย่างนี้มันไม่ใช่ซะ เดี่ยวพวกมึงก็บ้าเหวี่ยง ตอนที่เรายู่กับท่านพระอาจารย์มัน มีพระมากราบเรียนปฐมนั้นว่า **“เข้านิพพานวันละ ๕ ครั้ง ๗ ครั้ง ก็แบบพวกมึงนี่ละ”** พูดแล้วท่านก็หัวเราะ

พระพุทธรูปหินทรายอุทตโมภาสศาสดา
สร้างเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่เขาชีจรรย์
วัดญาณสังวราราม

ความผูกพันกับท่านพระอาจารย์มั่น

สำหรับพระอาจารย์เจื้อยะ ถึงกาลเวลาจะผ่านไป แต่ความผูกพันระหว่างท่าน กับท่านพระอาจารย์มั่นนั้น ดูเหมือนจะเป็นปัจจุบันธรรมตลอด ความปลุกฝังทาง ด้านจิตใจระหว่างท่านกับท่านพระอาจารย์มั่นมีมากจริง ๆ คนบางคนเกิดขึ้นมาใน โลกไม่เคยเห็นศิษย์เคารพรักอาจารย์สุดชีวิต ให้ไปดูพระอาจารย์เจื้อยะ ท่านเคารพ รักครูบาอาจารย์ของท่านจริง ๆ คำน้อยที่ท่านอาจารย์มั่นสอนท่านจะจำรู้อี้ลืม แลมืออาจเอื้อมล่วงเกินก้าวล้ำ

พระอาจารย์เจื้อยะท่านอยู่ที่วัดญาณฯนี้ นอกจากจะนำพระปฏิบัติทางด้านจิต ภาวนาแล้ว ยังเป็นผู้นำในการก่อสร้าง “พระอุโบสถ” “พระบรมธาตุเจดีย์มหาจักรีพิพัฒน์” และเสนาสนะอื่นๆ ตามพระบัญชาของเจ้าประคุณสมเด็จพระญาณสังวรฯ แต่ด้วยเหตุไม่สะดวกอะไรบางอย่างตามนิสัยวาสนาของท่าน ท่านจึงเดินทางกลับมาวัดอโศการาม ซึ่งเหมือนร่มโพธิ์ร่มไทรใหญ่ ไปที่ไหนมีเหตุขัดข้องก็จะกลับมาที่นี่

เจดีย์ธุดงค์ ๑๓
ท่านพ่อลี ธมฺมธโร
สร้างไว้ที่วัดอโศการาม

พรรษาที่ ๔๓ - ๔๗ (พ.ศ. ๒๕๒๓ - ๒๕๒๖)

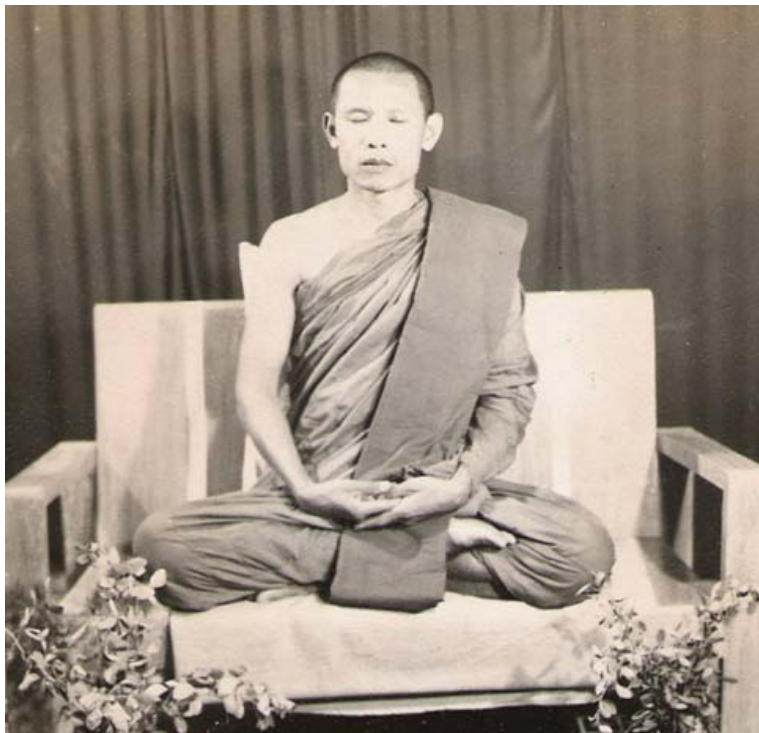
จำพรรษาที่ วัดอโศการาม อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ

อาศัยร่มไบบุญท่านพ่อลี

เมื่อพระอาจารย์เจี๊ยะออกจากวัดญาณสังวรารามมาแล้ว จึงเดินทางไปพักอยู่ที่วัดอโศการาม พระอาจารย์มหาบัวจึงได้นิมนต์ให้ท่านอบรมธรรมะอยู่ที่วัดอโศกนี้ก่อน อย่าเพิ่งด่วนไปที่ไหน ท่านก็ทำตามคำที่พระอาจารย์มหาบัวสั่งด้วยความเคารพ ท่านพระอาจารย์เจี๊ยะเล่าว่า...

ท่านพ่อลีท่านก็ได้ล่วงไป ๑๘ ปีแล้ว ที่ไว้แต่มรดกให้พระเถระดูแลรักษาตนเอง รอยมือที่ครูบาอาจารย์สร้างเป็นความเหน็ดเหนื่อยทั้งกายและใจ เรื่องจิต เรื่องธรรม ตลอดจนความรู้ภายในยากที่จะหาใครเทียมเท่าได้ ท่านเป็นพระสุปฏิปันโนโดยแท้จริง ตอนที่ท่านมีชีวิตรอยู่ เรามาพักสบายทั้งกายจิต งานอะไรที่ท่านมอบหมาย ทำสำเร็จจนหมดไม่เคยปริปากบ่น ทำถวายท่านด้วยความเทิดทูน ภูมิน้ำท่านสั่งทำให้เสร็จในงานสมโภชน์ ๒๕๐๐ เราก็ได้ทำถวายสุดกำลังความสามารถ การกลับมาจำพรรษาที่วัดอโศการามครั้งนี้ นับว่าเป็นการมาอาศัยร่มไบบุญครูบาอาจารย์ทำไว้อีกครั้งหนึ่ง ถ้าจะเปรียบแล้ว “เราก็นั่นเหมือนขี้ไก่ ท่านพ่อลีนั่นเป็นประดู่ทองคำ”

มาอยู่ที่วัดอโศการามนี้ ก็ได้อบรมสั่งสอนพระเถระเต็มความสามารถ แต่คงเป็นเพราะบุญวาสนาอาภัพ การอบรมสั่งสอนของเราจึงไม่เป็นที่ถูกจริตนิสัยของพระเถระนัก คงไม่เคยร่วมทำบุญ ร่วม

ท่านพ่อลี ธรรมธโร

เป็นศิษย์อาจารย์กันมาก่อน เราไปสอนเขาอย่างไร เขาก็ไม่เชื่อ ทำยสุดท้ายกลับกลายเป็นธรรมะเหลวไหล ทั้งๆที่ทำแทบเป็นแทบตายกว่าจะได้ธรรมประเภทนั้นมาครอง ในที่สุดก็ไม่พ้นคำที่ว่า “อวดดี อวดเก่ง” ตัวใครตัวมัน ตนใครตนมัน รักษากันเอาเอง รับผิดชอบกันเอาเอง กลายเป็น อวดดี อวดเก่ง ไปเสีย

พระอุโบสถ วัดโคกการาม

เรื่องศิษย์เรื่องอาจารย์ อันเป็นบุพเพกตบุญญานี้ ในพระไตรปิฎกท่านก็มีเล่าขานไว้เหมือนกัน วันหนึ่งพระพุทธองค์เสด็จไปยังเมืองสาวัตถี...

พระพุทธองค์เสด็จผ่านไปหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ผู้คนก็คราคร่ำเต็มไปหมด เดินสวนไปสวนมา สวนมาสวนไปอยู่อย่างนั้น ไม่แสดงกิริยาอาการว่า จะเคารพในพระพุทธองค์ มีแต่กิริยาอาการ กระด้างกระเดื่อง พระอานนท์ผู้เป็นพระอุปัชฌาย์เห็นอย่างนั้น ก็เข้ามากราบทูลถามพระพุทธองค์ว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ทำไมชนเหล่านี้ถึงไม่แสดงอาการเคารพรักในพระพุทธองค์ ซึ่งเป็นพระพุทธเจ้า”

พระองค์ตรัสว่า “อานนท์เอ๋ย! ชนเหล่านี้ ในชาติปางก่อนเข้ากับเรา ไม่เคยได้สร้างบุญทำความดีร่วมกันกับเรามา อานนท์! เราคอยพระมหากัสสปะมาก่อน เมื่อพระมหากัสสปะมาแล้ว เธอจะประจักษ์ใจเอง” พระพุทธองค์กับพระอานนท์ผู้เป็นพระอุปัชฌาย์ ก็ประทับนั่งรอนกว่าพระมหากัสสปะมาถึง

เมื่อพระมหากัสสปะมาถึง ชนที่เดินขวัไชวไปมาเหล่านั้น เมื่อเห็นพระมหากัสสปะมา ก็พากันเข้ามาแสดงความนอบน้อมคารวะ ต้อนรับเป็นอย่างดี เมื่อชนเหล่านั้นเข้ามาหาพระมหากัสสปะ พระมหากัสสปะจึงประกาศว่า “อุบาสกอุบาสิกาทั้งหลาย! นี่พระพุทธเจ้าผู้เป็นอาจารย์ของเรา ท่านทั้งหลายจงนอบน้อมพระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐสุด เป็นครูของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย”

ชนเหล่านั้นก็เข้ามาแสดงความเคารพต่อพระพุทธเจ้า และฟังธรรมของพระพุทธองค์จนบรรลุ มรรคผล เมื่อพระพุทธองค์ทรงแสดงธรรมเสร็จก็ตรัสกับพระอานนท์ว่า..

“อานนท์! ชนเหล่านี้ในชาติปางก่อน เขาเคยเป็นศิษย์พระมหากัสสปะ แต่ชนเหล่านี้ไม่เคยเป็นศิษย์เรา เมื่อเห็นกัสสปะมา เขาจึงพากันแสดงความเคารพ แต่เมื่อเห็นเรามาเขาก็พากันนั่งเฉยดูตาย กัสสปะ! เป็นบัณฑิต ย่อมแนะนำทางไปสู่สวรรค์ พรหมโลก และพระนิพพาน แต่ถ้าชนเหล่านี้ได้คบกับอาจารย์และร่วมทำบุญกับคนที่ เป็นมิจฉาทิฎฐิ อาจารย์ของเขาเหล่านั้นย่อมนำพาไปสู่อบาย ทุกคติ วินิบาต นรก อันเป็นภพภูมิที่ต่ำ”

นี่แหละเรื่องการทำบุญร่วมกันในชาติปางก่อนจึงเป็นอย่างนี้ คนเราจึงไม่เหมือนกัน เราจะไปเปลี่ยนไม่ได้ ใครเป็นลูกศิษย์ใคร อาจารย์ใคร ก็เลือกเอาเอง ถ้าอาจารย์ไม่เป็นบัณฑิต ก็ให้รีบตีตัวออกห่าง เพราะถ้าคบอาจารย์ที่เป็นคนลามก เป็นคนเลว ท่านเปรียบไว้ว่าเหมือนคบกับงูพิษ ท่านเปรียบไว้เหมือนงู ที่ตกลงไปจมอยู่ในหลุมคูถ กัดไม่ได้ก็จริง แต่มันอาจทำคนที่เข้าไปช่วย ยกมันขึ้นจากหลุมคูถ ให้เบือนด้วยคูถได้ด้วย การดีของมัน ยิ่งเป็นงูตัวใหญ่ๆ ยิ่งสกปรกเยอะ

ฉะนั้นจึงให้แสวงหาอาจารย์ที่เป็นบัณฑิต เป็นกัลยาณมิตร เช่นอย่างเรานี่ ก็ได้ท่านพ่อลี ท่านอาจารย์กงมา และท่านพระอาจารย์มั่น เป็นกัลยาณมิตร จึงก้าวเข้าถึงกัลยาณมิตรใหญ่ คือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ภายในใจ

อย่างบางทีเขาก็ว่า “หลวงตาเจี๊ยะไม่มีคุณธรรมหรอก ไม่เหมือนอย่างหลวงตาบัวที่ชมเชยเราว่าเป็นผ้าชีริ้วห่อทองหรอก เห็นเราเกาเกะโปกเกาทำอย่างนี้ เขาก็ว่าเราไม่สำรวม เกาทำสำรวมมันไปแอบเกาอยู่ตรงไหน เกาในโบสถ์ในวิหารหรือ มันคันตรงไหนตอนไหน ก็เกาตอนนั้นตรงนั้นสิ

พระประธานที่ประดิษฐาน
บนพระวิหารวัดอโศการาม

มันดันก็เกอะละลิ จะปล่อยไว้ทำไม เกาในที่ไม่ดันนั้นละคนบ้า แต่ถ้าเกาถูกที่
ดัน เขาจะว่าอย่างไรก็ช่างเขา เราไม่หวั่นไหว ยิ่งผู้หญิงนี้เข้าใกล้เราไม่ได้หรอก
ดำฉิบหายเลย”

ไต่ธรรมะกับพระอาจารย์เฟื่อง

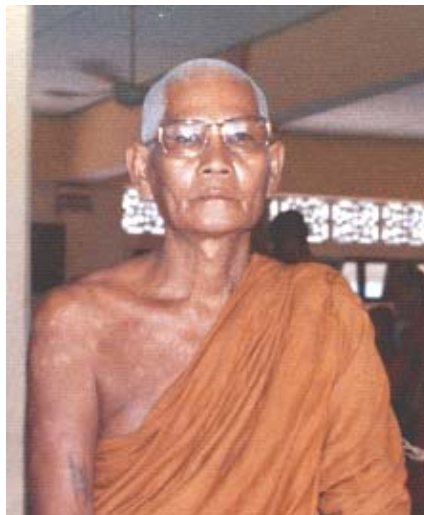
ธรรมะของเรามีไม่เดียว สิบปีก็อย่างเก่าไม่ใช่อื่นเลย ให้สับหัวกะโหลก ผ่าไส้ผ่าท้อง เพราะวิธีที่เราปฏิบัติได้ผลมา จะเอาอย่างอื่นไปสอนไม่ได้ การสอนเราต้องเอาปฏิบัติที่เราดำเนินมา จนบางครั้งได้ทะเลาะกับท่านเฟื่อง ทะเลาะก็ทะเลาะแบบพระ ไม่เหมือนชาวบ้านเขาทะเลาะกันนะ

อาจารย์เฟื่อง : เจี๊ยะ! ไปสอนเขาแบบนี้ เขาก็หนีหมดซิ ผู้หญิงสอนให้พิจารณาแต่ของเน่าของเหม็น

อาจารย์เจี๊ยะ : ไฉฉิบหาย! กูไม่เชื่อเลย ไฉ้พวกนั่งจับลมๆ แม่งมึงก็หลับซิ พระพุทธเจ้าไปอยู่กับอาฬารดาบสและอุทกดาบส จนสำเร็จฌาน ๘ รูปฌาน ๔ อรูปฌาน ๔ ถึงมาเจริญอานาปานสติในตอนหลัง นี่ยังไม่ได้อะไรเลย จะมาจับลม เข้าพุท โรออก ไม่ทันหรรอก อยู่กับหลวงปู่มัน ๓ ปี ๔ แล้ง ไม่เคยสอนซักที จับลมนี้ มีแต่ให้พุทโรเร็วๆ บริการพุทโรเร็วๆ เฟื่อง! สอนอย่างไรวะ

อาจารย์เฟื่อง : ไฉ้ฉิบหาย! สอนเขาอย่างนี้ให้เหม็น ให้เน่า ตัดคอ ตัดแขน ตัดขา แลบลิ้นออกมาตัด คอขาด แขนขาด เน่าเฟะ เรียรดาอยู่กลางศาลา แค่ฟ้งเขาก็กลัวแล้ว แล้วใครเขาจะมาฟ้งเทศน์เล่า ใครเขาจะมาเข้าใกล้ มีเพลงเดียว กัณฑ์เดียว สิบปีก็เอาอย่างเก่า ปรับปรุงจำนวนให้มันนุ่มนวลหน่อยไม่ได้หรือ? บางทีคนเหล่านี้เขาเข้ามาฟ้งพอสบายใจ ก็กลับบ้านไปอยู่กับลูกกับเมียเขา ธรรมะรุนแรงเอาไปทำเอง เอาออกมาอสังคัมไม่ได้

อาจารย์เจี๊ยะ : ที่เทศน์ที่แสดงอยู่นี้ เพราะพริ่งที่สุดในโลกแล้ว หาฟ้งที่ไหนไม่ได้อีกแล้ว มันไม่ฟ้งก็ช่างแม่งมัน ก็ธรรมะเป็นอกาลิโก ไม่จำกัดกาล เทศน์ที่ไหนก็ชัดมันชะจนเต็มเหนี่ยว (ขออภัยต้องรักษาสำนวนเก่าไว้)

พระอาจารย์เฟื่อง ไชติโก
สหธรรมิกหลวงปู่เจี๊ยะ

ภูมิของบ้านพ่อลีที่วัดอโศการาม

ธรรมกิริยาของพระอาจารย์เจี๊ยะ

พระอาจารย์เจี๊ยะท่านมาแสดงธรรมอบรมสั่งสอนที่วัดโคโคฯ ไม่มีใครฟังกันรู้เรื่อง ทั้งพระทั้งโยมไม่มีใครสนใจจดจำ มีคนบ่นว่า “ฟังยากฟังธรรมะหลวงปู่เจี๊ยะนี้ ฟังไม่รู้เรื่อง คือคล้ายๆ ว่าโลกธรรมท่านไม่ได้ยึดแล้ว การดำเนินชีวิตเป็นเรื่องราวธรรมดา ท่านเป็นอิสระมากและเป็นอิสระมานานมาก นานมากจนพวกพระเณรจับกิริยาอาการทางกายและวาจาท่านไม่ได้เลย ส่วนทางใจนั้นพอจับได้บ้าง เพราะธรรมที่ท่านสอนแผ่ร้อนระงับดับกิเลสแก่ผู้ตั้งใจปฏิบัติตามได้เป็นอย่างดี”

พระอาจารย์เจี๊ยะ ท่านพิจารณาโลกธรรม โลก โกรธ หลงแล้ว กิริยาของท่านทำอะไรไม่ติดขัดทางโลกเลย เช่น ปวดท้องฉี่ ท่านจะฉี่ตรงนั้นเลย คนเยอะไม่ต้องอาย ฉี่ตรงนั้นเลย ที่นี้ท่านก็ถูกตำหนิว่าเป็นพระผู้ใหญ่ทำไมถึงไม่ละอาย แต่เมื่อเรามาพินิจพิเคราะห์ด้วยดี การกระทำแบบท่านนี้ทำยากนะ อย่างเช่นท่านนั่งเกาะโปกกกลางศาลาคนเยอะๆนี้ คนธรรมดาทำได้เมื่อไร คนทั้งหลายเขาก็ว่า พระองค์นี้ไม่มีระเบียบเรียบร้อยเลย นึกไปนึกมาท่านก็รู้ๆอยู่ แต่ท่านแกล้งทำเพราะรำคาญคน อยากให้มันหนีๆไปจะได้อยู่สงบสงัด

ท่านชอบอยู่เงียบๆ ทำอะไรๆ ของท่านไป ไม่มีใครรู้เรื่องท่านหรอก คิษย์พระอาจารย์มหาบัวที่เป็นฆราวาสที่มียศฐาบรรดาศักดิ์สูงๆ พระอาจารย์มหาบัวก็แนะนำให้มากราบอาจารย์เจี๊ยะนะ นี่แหละ “ผ้าชีรี้วห่อทอง”

เมื่อเขาเข้ามาถึง มาเรียนถามปัญหา ท่านก็จะถามคืนทันทีว่า ท่านอาจารย์มหาบัวสอนอะไร ยังไง? เมื่อเขาตอบมาอย่างนั้นๆ ท่านก็จะสรุปเพียงว่า “เออ!...อย่างเดียวกัน สอนอย่างเดียวกัน” ท่านจะพูดเพียงแค่นั้น ไม่พูดมาก เหมือนกับว่าท่านจะรักษาตัวท่าน ไม่ยุ่งกับใคร

พระอาจารย์เจี๊ยะเวลานั่งชอบถกเขมรเปิดแถมกันฝนมีด ท่านทำอย่างอิสระของท่าน แต่ชนส่วนมากมาหา เห็นกิริยาที่ท่านทำเช่นนั้นแล้ว ก็มาจับผิดท่านเอง ท่านเองไม่เคยไปยุ่งกับใคร และไม่ต้องการให้ใครมาหา มากราบไหว้บูชา

แม้คิษย์พระอาจารย์มหาบัว วัดป่าบ้านตาด ที่ท่านบอกว่า “พระอาจารย์เจี๊ยะ เป็นผ้าชีรี้วห่อทอง” เมื่อมาเห็นกิริยาอาการเคลื่อนไหวไปมาเช่นนั้น ก็อดที่จะตำหนิพระอาจารย์เจี๊ยะไม่ได้ เรียก

ธรรมชาติภายในวัดโคโคการาม

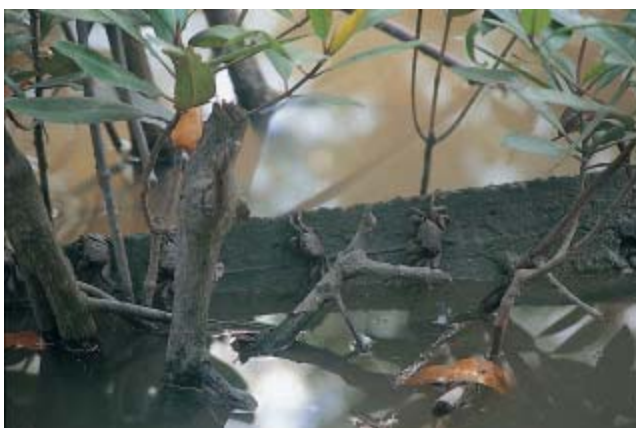
ว่าเดินทางมาเพื่อดู มากกว่าจะมาหาธรรม บางท่านบางคนจึงไม่ได้อะไร เพราะในสิ่งที่เขาว่าไม่มีอะไรนั่นแหละ มันมีความหมายอยู่ในตัว” พระอาจารย์มหาบัวจึงเตือนอยู่เสมอว่า

“ระวังจะเป็นบาปเป็นกรรม กับคนที่คิดไม่ดีกับพระอาจารย์เจี๊ยะ เพราะไม่เข้าใจท่าน”

พระอาจารย์เจี๊ยะไม่ว่าจะอยู่ที่ใดท่านละเอียดมากผ้าสบงเย็บซุนเป็นระเบียบมาก การใช้จายรัดกุมมาก ไม่เคยเห็นมีพระที่ไหนทำได้อย่างท่านเลย ใครก็ตามที่ไม่เคยฝึกมาก็จะคิดว่า “ทำไมท่านทำอย่างนี้นะ” ถ้ามองเผินๆ ก็อาจจะดูหยาบ ถ้าเข้าไปใกล้ๆ จะเห็นประโยชน์ทุกอย่างที่ท่านทำ เช่นอย่างเดินไปนี่ เห็นตะปู ท่านจะให้ถอนออกแล้วเคาะๆๆ เก็บไว้มีประโยชน์ ไม่ต้องซื้อหาเวลาเดินไปเจอถึงพลาสติกแตกๆ ท่านก็เอามาเคาะๆ เอามาป็นใช้แทนครั้งทำด้ามสิ่วด้ามขวาน เจอหมอนแตกท่านให้พระที่ติดตามลงไปงมมาจากในน้ำ คนผ่านไปผ่านมาบางทีพระก็อายเขา เดี่ยวเขาจะหาว่าพระลงไปทำอะไรในน้ำ ชาวบ้านมองกันหมด เมื่อได้หมอนมา เอามาตากแดดให้แห้ง แล้วก็นำมาเย็บให้ดี

(หมอนขาดๆ เจอตามร่องน้ำบ้านใครในทางเดินนี้ ท่านลงไปเก็บมาหมดแหละ บางทีพระรูปที่ติดตามต้องสละบาตรเดินตามหลังอยู่แล้ว ยังต้องมาสละพายหมอนขาดอีก ใคร ๆ เขาเห็นเขาก็ว่า “บ้า” แม้แต่ผู้ที่ติดตามยังคิดว่า “ทำยังงี้เหมือนบ้า” แล้วคนอื่นที่มองมันจะคิดมากขนาดไหน ดูๆ แล้วเหมือนผีบ้าเดินตามกัน คนจะมองเหมือนคนบ้ากับคนบ้าอยู่ด้วยกัน)

ท่านหัวเราะมากไม่กลัวใคร แม้พระที่นับถือท่านหรือไม่นับถือ ท่านก็ไม่กลัวเลย ยกตัวอย่างเช่น พระเดินตามกัน ๒ รูปไม่ได้เลย ถ้าท่านใดรูปใดทำ เป็นได้เรื่อง ท่านจะด่าเลย ท่านจะให้แรงความเพียร การเดินตามกันเหมือนฆราวาส ท่านไม่ให้ทำ

ธรรมชาติภายในวัดโคกการาม

กุฏิหลวงปู่เจี๊ยะ สมัยที่
อยู่วัดอโศการาม

พระบางรูปชั่ววัตรปฏิบัติดีเยี่ยมเป็นเพียงกิริยา แต่พอเสร็จจากการทำตามตาราง ก็คุยกันจุกจิกๆ ท่านพูดเมื่อเห็นพระทำเช่นนั้นว่า

“กูไปนั่งเฝ้าอยู่ที่นี่ เท่ากับพวกมึงพิจารณากันทั้งคืนมั้ง”

พระอาจารย์เจี๊ยะดูพระเถรมาก จนบางครั้งพระอาจารย์เฟื่องต้องเตือนพระเถรว่า **“อาจารย์เจี๊ยะท่านเป็นอย่างนี้แหละ อยู่กับหลวงปู่มัน แหย่หลวงปู่มันให้ได้ทุกวัน พวกท่านอยู่กับท่านอาจารย์เจี๊ยะอย่าถือสาท่านนะ”**

อบรมลูกศิษย์

เวลาอบรมลูกศิษย์ท่านจะดีมาก เพราะนิสัยท่านชอบฟังธรรมะที่เผ็ดร้อน เวลาอบรมพระเหมือนว่าท่านจะปั้นหน้า หันหน้าเข้าฝา ทั้งๆ ที่คุยกันอยู่ ทั้งๆ ที่ยิ้มๆ กันอยู่ดี ๆ พอท่านหันหน้ากลับออกมาพูดเรื่องธรรมะนี้ หน้าท่านดูเลย

วันไหนถ้าท่านได้ยินเสียงพระคุยกัน ไม่ประกอบความเพียร ท่านลงทุนทุบร่ม กระบี่ ขว้างลงมาโครมครามๆ ท่านจะพูดบ่นๆ ว่า “โน่น!...มันพากันหนี ไปทางโน่นแล้ว พวกนี้ต้องสอนแบบนี้ ไม่งั้นไม่กลัว” พูดเสร็จแล้วท่านก็หัวเราะ ...เสียงดัง ฮ่า...ฮ่า...”

เมื่อใดใครก็ตามได้เข้าไปสัมผัสจริง จะรู้ว่าพระอาจารย์เจี๊ยะเป็นที่
อบอุ่นมีเมตตาอารี ท่านมีนิสัยหล่อหลอมทดสอบคนใกล้ชิดท่านอยู่เสมอไม่
ให้ตายใจ เหมือนว่าเวลาเราจะเดินหน้า ท่านจะถอยหลัง เราถอยหลัง ท่าน
เดินหน้า เราไป ท่านจะเหยียบเบรค เราต้องจับเอา ธรรมะท่านไม่ซ้ำซาก พูด
ตรงๆ แต่เฉพาะการพิจารณาภายใน ๑๐๐ ครั้งก็พูดอย่างเก่า เทศน์อย่างเก่า
ไม่มีเปลี่ยนแปลง เฉพาะการพิจารณาภายในอย่างเดียว อย่างอื่นอาจมีแหลม
คมตามแง่เหตุผล

สำหรับการสอนพระ สอนให้ “พุทโธ” ถ้าพุทโธไม่อยู่ ให้กลั่นหายใจ
พุทโธไป ๒๐ ครั้ง แล้วออก อีก ๒๐ ครั้ง ในลมหายใจเดียว ให้เร็ว
เหมือนเอ็ม ๑๖ ท่านว่าอย่างนั้น “พุทโธ ะๆๆๆๆๆ” ให้อย่างนั้นเลย
มันถึงจะอยู่ ต้องไว ท่านสอนต่อไปว่า “ถ้าพิจารณาภายในไม่ไหว นี่! เอา
ระเบิดใส่ในตัวเรา เอ็ม ๑๖ จ่อชมองเลย ถ้าตัดลิ้นตัดคอยังเสียอยู่
เอาระเบิดให้แม่มันคอขาดไป” ให้นึกไปอย่างนั้น

ด้านหลังวัดโคกการาม
เป็นป่าชายเลนอยู่ติดทะเล

นิมิตภาวนาพลาสติกครอบหัวพระ

หลวงปู่เจี๊ยะเล่าว่า...

เราไปว่าเขา เขาก็ไม่ชอบเราเหมือนกัน แต่บางทีก็ต้องเลือก ผมว่า
เตือนพวกท่านเพราะหวังดี ผมก็ลูกศิษย์ท่านพ่อเหมือนกันนี่ บางองค์ท่าน
โกรธหน้าดำหน้าแดง ทำท่าอึดอัดน่าหัวเราะ

บางองค์ท่านหลับอยู่ตลอด เรา นั่งสมาธิลองฟังไปดู ถ้าเอาพลาสติก
ไปครอบหัวมันในนิมิต ภูพลาสติกก็ครอบหัวอยู่อย่างนี้

พอเช้าก็เรียกมา “เหม!...พอเรียกขึ้นมาหน่อย ท่านนี้หน้าเขียวหน้าขาว
เขียวนะ”

“ทำไมอาจารย์มีธุระอะไร?”

“อ้าว! ก็มีหน่อยซิ! ท่านนะลูกศิษย์ใคร ลูกศิษย์ท่านพ่อลี ผมก็เป็น
ลูกศิษย์ท่านพ่อลี แล้วเราปรึกษากันไม่ได้หรือ ท่านมีความรู้ท่านก็มาสอน
ผมได้ เข้าใจมั๊ย? ผมมีความรู้ก็สอนกันเพื่อให้มันเป็นประโยชน์ ท่านนี่นั่ง
ฟังเทศน์หลับกตลตลอดเวลา จริงหรือเปล่า”

แต่ท่านเถียงว่า “ท่านไม่หลับ ใครๆ ก็เห็นทั้งนั้นเลย”

บอกไปก็ไม่ค่อยยอม เราก็ต้องวางอุเบกขา เขาไม่เชื่อจะทำยังไง อย่าง
องค์นี้ ถ้าอาตมาชาติ ที่เดียวคาที่เลย ฮี! ตัวเตี้ยๆ ตบگرامที่เดียวคาที่
เลย นบสิบที่เดียวไม่ลูกเลย หมัดนี้มันแรง ไม่ได้ (หัวเราะ ฮี...)

วัยผ่านเหมือนถูกบังคับ

ในระหว่างที่พระอาจารย์เจี๊ยะ พักจำพรรษาปฏิบัติภาวนาอยู่ที่วัดอโศการามนั้น ท่านยังได้ออกเที่ยววิเวกตามสมณวิสัย ยินดีทางด้านจิตใจแบบมุนี ปลีกตัวออกห่างจากผู้คน ประรณหาหาถ้ำ เจื่อมผาป่าเขา จะอยู่และตายแบบลูกศิษย์ตถาคต สมศักดิ์ศรีที่เป็นศากยบุตรพุทธชินโรส เพราะสังขารร่างกายขณะนั้นก็เข้าสู่วัยชราแล้ว พระอาจารย์เจี๊ยะท่านจึงพิจารณาว่า

“วัยของเราผ่านไปรวดเร็วเหมือนถูกบังคับ รูปที่มีอยู่ก็เปลี่ยนไปเหมือนรูปอื่นๆ ที่เปลี่ยนไปแล้วและดับไปแล้ว เมื่อย้อนมาพิจารณาระลึกถึงตัวของเรา เราก็คงเหมือนกับตัวตนของคนอื่นที่ล่วงผ่านไปแล้วตามคติของโลก อย่างไรเสียก่อนตายเราควรจะได้ลายศิษย์ท่านพระอาจารย์มัน ควรจะตายอยู่ตามท้องถ้ำ เจื่อมผา ป่าเขา จึงจะสมน้ำสมเนื้อแห่งความเป็นนักบวชธรรม”

เมื่อปรารภดังนั้นท่านจึงคิดออกวิเวกตามป่าเขาในที่ต่างๆ ตามรอยบุพพาจารย์ของท่านคือ ท่านพ่อลี ธมฺมธโร ในเบื้องต้นแรกท่านออกเที่ยววิเวกที่เขาสันเล จังหวัดลพบุรี

วัดเวฬุวัน (เขาสันเล)

สำนักสงฆ์ห้วยปลาหลด

พระอาจารย์เจื้อยท่านออกเที่ยวแสวงหาถิ่นที่วิเวกทางกายและจิตพอสมควรแก่กาลแล้ว ท่านก็จะเดินทางกลับมาจำพรรษาที่วัดอโศการามในฤดูฝน เพื่ออบรมสั่งสอนพระเถระเท่าที่ความสามารถที่ฟังจะกระทำได้ แต่เมื่อท่านกลับเข้ามาอยู่วัดอโศการาม เป็นพระเถระผู้ใหญ่รูปหนึ่ง พระเถระก็ไม่ค่อยจะเชื่อฟังท่านมากนัก มักมองท่านด้วยสายตาว่าเป็นพระแก่เลอะเลือน ไม่มีความหมาย พระบางรูปถึงขนาดดูหมิ่นว่า “ท่านเป็นพระบ้า”

พระอาจารย์เจื้อยท่านกล่าวว่า **พระทุกวันนี้มักติดรูปแบบในการปฏิบัติมากกว่าวิธีปฏิบัติจริงเพื่อถึงความพ้นทุกข์ ดังคำที่ว่า “โลกชอบ แต่ธรรมชัง หรือธรรมชอบ แต่โลกชัง”** สาเหตุเพราะว่าทุกๆ คนชอบมองแต่กิริยาภายนอกอันเป็นไปแบบสบายๆ

เมื่อพระอาจารย์เจื้อยเห็นเหตุการณ์อย่างนั้น ท่านจึงสลดใจ ครั้นออกพรรษาเวียนมาถึงฤดูแล้งอีก ท่านคิดจะแสวงหาสถานที่พักภาวนาอยู่จำพรรษาอย่างถาวร แต่ก็ยังไม่สามารถหาได้ อายุมากแล้วไม่คิดจะตะลอนรอนแรมไปที่ใดอีก ท่านจึงเที่ยววิเวกไปตามที่ต่างๆ อันเป็นที่สบายกายจิต เป็นวิหารธรรม ท่านเดินทางไปทางภาคเหนือ จังหวัดตาก เพราะคณะ

หมู่บ้านฆูเซอที่ห้วยปลาหลด

๑. กุฏิหลวงปู่เจี๊ยะที่ห้วยปลาหลด
๒. ภายในบริเวณวัด

ศิษย์ของท่านไปปักหลักอยู่ที่นั่นก่อนแล้วก็มี ไปพักที่ห้วยปลาหลด บ้านห้วยปลาหลด ตำบลด่านแม่ละเมา อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก และที่ถ้ำช้างร้อง อันเป็นเขตแดนติดต่อกันระหว่างจังหวัดตากกับจังหวัดลำพูน (ฝั่งซ้ายป่าอมก๋อย จังหวัดตาก ฝั่งขวาลี้ จังหวัดลำพูน)

เทพบันดาล

ที่ถ้ำช้างร้อง มีเหตุการณ์ที่มนุษย์ผู้มีนัยน์ตามืดบอด อันกิเลสปกคลุมอยู่นั้นไม่สามารถทราบได้ แต่สำหรับพุทธญาณ ตลอดจนญาณแห่งพระอริยสงฆ์นั้นท่านรับรู้ได้โดยตลอด

พระลูกศิษย์ของพระอาจารย์เจี๊ยะรูปหนึ่ง ซึ่งเป็นผู้ชอบทดลองเรื่องผี เทพเทวดา ตลอดจนพวกกายทิพย์ว่ามีจริงหรือไม่ ในที่สุดท่านก็เจอดีเข้าจนได้

เวลาที่ท่านเข้าที่นั่นภาวนา จะมีผู้หญิงคนหนึ่งเข้ามาในนิมิตเสมอๆ แสดงอาการกิริยาว่าไม่พอใจที่ท่านเข้ามาอยู่ที่นี่ อาจจะเป็นเพราะการแสดงกิริยามรรยาทไม่งามอย่างใดอย่างหนึ่ง อันนี้ก็สุดแล้วแต่ใครจะคิดคาด ในขณะที่หญิงงามเข้ามาในนิมิตภาวนานั้น เธอมักจะถามว่า

“พระคุณเจ้า! มาอยู่ที่นี่ทำไม มาอยู่ป่าทำไม มาอยู่ป่าแล้ว ไม่เห็นเหล่าพระคุณเจ้า สงบกาย วาจา ใจเลย” นางถามขึ้นพร้อมกับแสดงกิริยารังเกียจด้วยการมองด้วยหางตา

“สงบยังไย ยังไยเรียกว่าความสงบ อธิบายให้อาตมาฟังซิ แม่หญิง!” พระรูปนั้นสอบถามขึ้น

“ความสงบก็คือ ต้องอยู่อย่างเงียบๆ เป็นพระกรรมฐาน ต้องไม่พูดจาวาจา กับใครทั้งนั้น” นางกล่าวขึ้นพร้อมกับรูปร่างที่งดงามของนางค่อยๆ เปลี่ยนไปสู่วัชรา จากหญิงสาวกลายเป็นหญิงแก่หน้าไม่รับแขกที่มาเยือน

ในขณะที่ผู้หญิงแก่หน้าไม่รับแขกคนนี้พูดจบลง นางก็แสดงกิริยารังเกียจเพิ่มขึ้นออกมาอย่างเห็นได้ชัด ประหนึ่งจะเป็นการประกาศสงคราม ระหว่างพระสาวกของพระพุทธเจ้ากับภุมเทวดานางหนึ่ง สรุปว่าเธอไม่ชอบใจพวกพระอย่างเรา เธอชอบพระกรรมฐานแบบพม่า

ในที่สุดจิตพระรูปนั้นก็แสดงอาการฉายกระแสน้ำแสงของจิตไปกระทบนางเข้าว่า

“อึ้นบหาย! อยู๋แบบพระกรรมฐานไทยไม่ได้หรือ?”

ด้วยเหตุเพียงคำพูดกระทบเท่านั้นแหละ เธอโกรธเป็นวรรคเป็นเวอร์ แก่ล้ง

บรรยากาศภายในสำนักสงฆ์
ห้วยปลาหลด

พระพุทธรูปปางแ่งสร้อย อยู่ไม่ห่างจากถ้ำช้างร้อง
ล่องเรือประมาณ ๓๐ นาที

สารพัดอย่าง พระที่ไปอยู่ด้วยกันอยู่แทบไม่ได้ ลำบากลำบากเกิดอาเพศต่างๆ นานา

ในขณะนั้นมีพระเข้ามาอยู่ด้วยกันหลายองค์ เมื่อภายในถ้ำก็ขรุขระมาก พระเถระจึงช่วยกันปรับถ้ำให้พออยู่ พอเดินไปได้สะดวก

ขณะที่พระเถระปรับปรุงถ้ำช้างร้องอยู่นั้นรู้สึกว่ แม่หญิงภูมิเจ้าที่ที่เป็นผู้อารักข ถ้ำและสมบัติของเจ้าแม่จามเทวีจะไม่เห็นดีด้วย

เทวดาจะช่วยสร้างวัดสร้างศาลา

พอตกตอนกลางคืน ต่างองค์ก็ต่างภาวนา พระรูปเดิมที่สามารถติดต่อกับเทวดาเหล่านี้ได้ก็เข้าที่ภาวนา ท่านภาวนาแล้วปรากฏภาพในนิมิตภาวนาของท่าน ให้เห็นสตรีคนเดิมที่เข้ามาในนิมิตของท่านบ่อยๆ คราวนี้เข้ามาอีก มาแปลกกว่าคราวก่อนๆ ที่เคยมา คือไม่มาเป็นคนแก่ มาเป็น

คนรุ่นอายุประมาณ ๓๐ ปี รูปร่างหน้าตาดีมาก มาท้วงติงว่าทำไมพวกพระเราถึงทำอย่างนี้ และก็พูดอย่างที่เขาเคยพูดว่า

“พวกท่านเป็นพระไม่สงบ พวกท่านเป็นพระกิริยาไม่งาม” นางชี้ไม้ชี้มือตำว่าโดยตลอด

“แม่หญิง! จะให้สงบได้อย่างไร เมื่อท้องถ้ำมันสกปรกอย่างนี้ อยากให้พระสงบก็ช่วยปรับปรุง ท้องถ้ำให้เสร็จสิ” พระรูปนั้นพูดกับนาง ด้วยวาจาที่แสดงออกไปทางกระแสดิจที่อ่อนหวานบ้าง

“ท่านอยากทำวัด ทำศาลาสวยๆ มั้ย?” นางถาม

“อาตมาไม่ทำหรอก ตั้งใจมาภาวนา กำจัดกิเลสออกจากจิตใจให้ใสสะอาด และที่สำคัญไม่มีเงินทำด้วย”

“พระคุณเจ้า! ทำเถอะ อันเรื่องเงินนั้นไม่เป็นปัญหาสำคัญแต่อย่างใด” แม่หญิงเทวดาที่มาในนิมิตกล่าวยืนยันที่จะช่วยเหลืออย่างแข็งขัน

“แม่หญิง! อาตมาไม่ทำหรอก อันการสร้างวัดนี้ จะเป็นภาระติดตามมาอย่างมากมาย ความพะรุงพะรังทางใจนี้ก็มีมากอยู่แล้ว ยังมาให้อาตมาพะรุงพะรังทางกายอีกหรือ?” เมื่อพระรูปนั้นตอบเพียงเท่านั้นนางก็ไม่ถาม อย่างไม่ต่ออีก อันตรธานหายไปขณะนั้น

เมื่อหญิงเทวดานั้น อันตรธานหายไป สร้างความงงงวยให้ภิกษุรูปนั้นมากเหลือเกิน อันความอัศจรรย์นั้น อัศจรรย์อยู่แล้ว แต่ความอัศจรรย์ที่หญิงเทวดานี้ ปรารถนาจะมาช่วยสร้างวัด นางจะมาช่วยสร้างได้อย่างไร เมื่อนางมายกหินแบกไม้ก็ไม่ได้

สายน้ำที่หน้าถ้ำช้างร้อง

๑. พระกลับจากบิณฑบาตที่ถ้ำช้างร้อง
๒. ทำน้ำที่หน้าถ้ำช้างร้อง

ท่านจึงคิดเป็นเชิงรำพึงว่า “เอ๊ะ!... พวกกายทิพย์นี้ เขาจะหาเงินมาให้มนุษย์อย่างเราได้ด้วยวิธีไหน?...”

หลังจากนั้นอีกไม่กี่วัน พระเถรที่อยู่ด้วยกันหลายองค์ ต่างก็เร่งความเพียร บางองค์นั่งภาวนา บางองค์เดินจงกรม บางองค์ทำกิจที่ควรทำ ภายในถ้ำบ้าง นอกถ้ำบ้าง เวลาบ่ายตะวันตกล้อยมามากแล้ว มีเรือใหญ่ลำหนึ่งล่องผ่านมา ทางอุทยานแห่งชาติแม่น้ำปิง มาทางพระพุทธบาทแก่งสร้อย อาจจะแวะไปทางดอยเต่าก็ได้ หรือจะไปที่อื่นก็ได้ เพราะสายน้ำเป็นทางสามแพร่งอยู่โดยตลอด

เรือลำนี้เป็นเรืออะไร พวกเราทั้งหลายที่อยู่ถ้ำข้างร้อง ไม่มีใครสามารถรู้ได้ มองเห็นเรือแต่ไกลๆ และคนในเรือทั้งหมดนั้นก็ไม่สามารถมองเห็นพวกเราได้ เพราะอยู่กันข้างในถ้ำที่มีแต่เครื่องไม้ปอกคลุม มองจากภายนอกแม้ผ่านเข้ามาใกล้ๆ ก็จะไม่สามารถทราบได้ว่าเป็นถ้ำหรือมีพระอยู่ เรือใหญ่ลำนั้นล่องอยู่ท่ามกลางแม่น้ำที่มองเห็นแต่ไกลๆ อยู่นาน จะไปทางซ้ายก็ไม่ไป จะไปทางขวาก็ไม่ไป จอดนิ่งและนานคล้ายว่ามีอะไร หรือว่าเรือเสียเครื่องเรือพัง แต่โดยที่สุดแล้วเรือลำใหญ่นั้น ก็ค่อยๆ ตรงดิ่งเข้ามาทางถ้ำข้างร้องที่พวกเราอยู่

วิหารน้อยซึ่งประดิษฐาน
พระพุทธรูปในถ้ำข้างร้อง
เจ้าแม่จามเทวีทรงสร้าง

เหมือนว่าในเรือนั้น มีคนรู้ว่าถ้าข้างร้องอยู่ตรงนี้ เรือนนั้นล่องลอยเข้ามาเรื่อย ๆ มาใกล้บริเวณที่พระเณรอยู่ และกำลังจะล่องผ่านไป ภายในเรือนนั้นมีคนมากมาย พุดคุยกันเสียงดังไว้วากวัก พระเณรที่อยู่ในถ้ำเห็นดังนั้น ก็พากันออกมาดู เมื่อคนในเรือเห็นพระเณรเท่านั้นแหละ เขาร้องตะโกนว่า “เจอแล้ว ๆ นั้นพระอยู่ตรงนั้น” ต่างก็ส่งเสียงอีกทีก็กันใหญ่

เมื่อเรือเทียบฝั่งได้แล้ว คนบนเรือกลุ่มหนึ่งก็ตรงรี่เข้าไปหาพระ พร้อมกับหัวอุบเขื่องไปด้วย ตัวแทนคนหนึ่งก็พุดว่า “ท่านอาจารย์เป็นบุญเหลือเกิน ที่ได้พบพวกท่านที่นี่”

“มีบุญอย่างไรกันละโยม มีเหตุการณ์อะไรหรือ?” พระที่อยู่ในถ้ำนั้นก็พากันกล่าวถามขึ้นด้วยความตกตื่น เพราะเขาหน้าตาตื่นมาอยู่กับถูกผีหลอกกลางวันแสก ๆ

“ท่านอา... อาจารย์ไม่มีอะไรไม่ดีหรอก ถึงมีเรื่องไม่ดีมันก็ผ่านมาและก็ผ่านไปแล้ว” เขากล่าวขึ้นแบบตะกุกตะกักเหมือนคนติดอ่าง ทั้งที่ไม่ติดอ่าง เหมือนมีอะไรครอบงำ แล้วเขาก็หันไปหยิบธนบัตรฟ่อนใหญ่มากองไว้ข้างหน้า ก้มลงกราบแล้วกล่าวว่า

“ท่านอาจารย์และพระเณรทั้งหลาย ผมขอถวายปัจจัยทั้งหมดนี้ไว้ให้ท่าน ขอให้ท่านนำเงินจำนวนมากนี้ไปสร้างวัด” พุดแล้วเขาก็ยกมือขึ้นใส่หัว...สาธุ

“มันเรื่องอะไรกันโยม อยู่ดีๆ เอาเงินมาถวายกันเป็นจำนวนเยอะๆ พระรับเงินไม่มีต้นสายปลายเหตุไม่ได้หรอก ยิ่งพวกเราเป็นพระป่า ต้องรู้ที่มาที่ไปด้วยน้ำใจใสสะอาด” พุดเสร็จแล้วเหล่าพระก็นั่งรอฟังว่าเขาจะว่าอย่างไร

“คือเรื่องมันเป็นไปเป็นมาอย่างนี้ครับท่านอาจารย์” เขาพุดขึ้นพร้อมเอามือปาดเหงื่อที่ไหลซิก ๆ

“เริ่มแรกทีเดียวพวกผมมาในนามนักท่องเที่ยว ล่องเรือชมวิวทิวทัศน์เพื่อปกปิดอะไรบางอย่างไว้ แท้ที่จริงแล้วเรือลำใหญ่ๆ ที่ท่านอาจารย์เห็นอยู่นั้น เป็นเรือบ่อนการพนันขนาดใหญ่ แต่แอบแฝงมาในนามเรือท่องเที่ยวชมวิวทิวทัศน์บริเวณเขื่อนภูมิพล เพื่อไม่ให้ทางการรู้ ในนั้นมีแต่พวกเศรษฐีเจ้ามือใหญ่ๆ ผมเป็นเพียงตัวแทนเขา ให้นำเงินมาถวายท่าน เมื่อเรือท่องเที่ยวล่องมาตามลำน้ำ ก็เล่นการพนันสนุกสนานมาเรื่อยๆ ไม่ปรากฏว่ามีอะไร แต่พอมาถึงช่วงก่อนหน้านั้นไม่นานนัก การโกงกันก็เกิดขึ้น ตกลงกันไม่ได้ พวกนักเลงการพนันแบ่งออกเป็นสองฝ่าย ต่างฝ่ายต่างก็มีอาวุธอยู่ครบมือ เกือบจะยิงกันตายทั้งลำ บนเรือนนั้นมีแต่เจ้าพ่อทั้งนั้น ไม่มีใครยอมใคร ต่างฝ่ายก็ต่างมีศักดิ์ศรี จึงตกลงกันว่า

“เงินทั้งหมดที่อยู่บนเรือนี่จะเป็นของใครไปไม่ได้”

“พวกเราจะทำกันอย่างไรละทีนี้” หัวหน้าตัวโจกทั้งสองฝ่ายพุดขึ้น

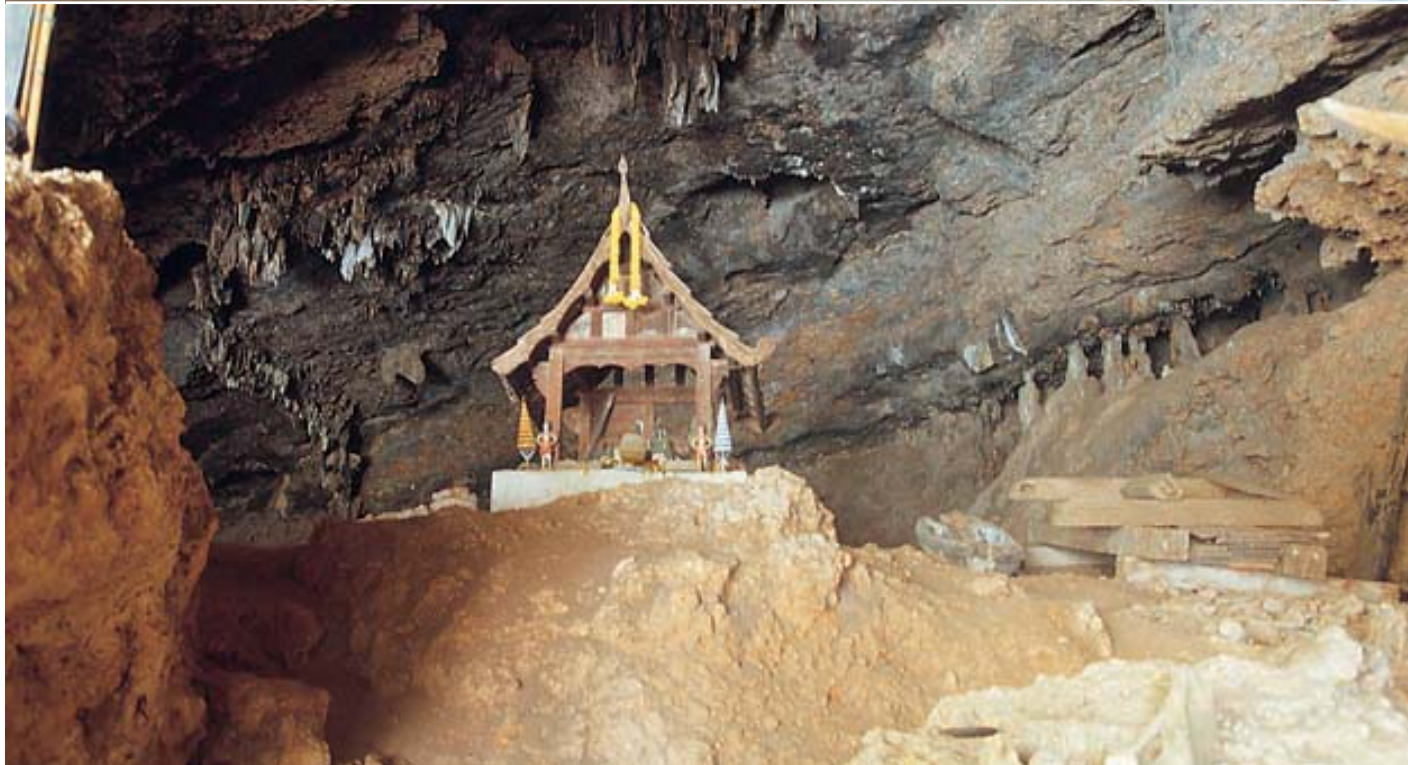
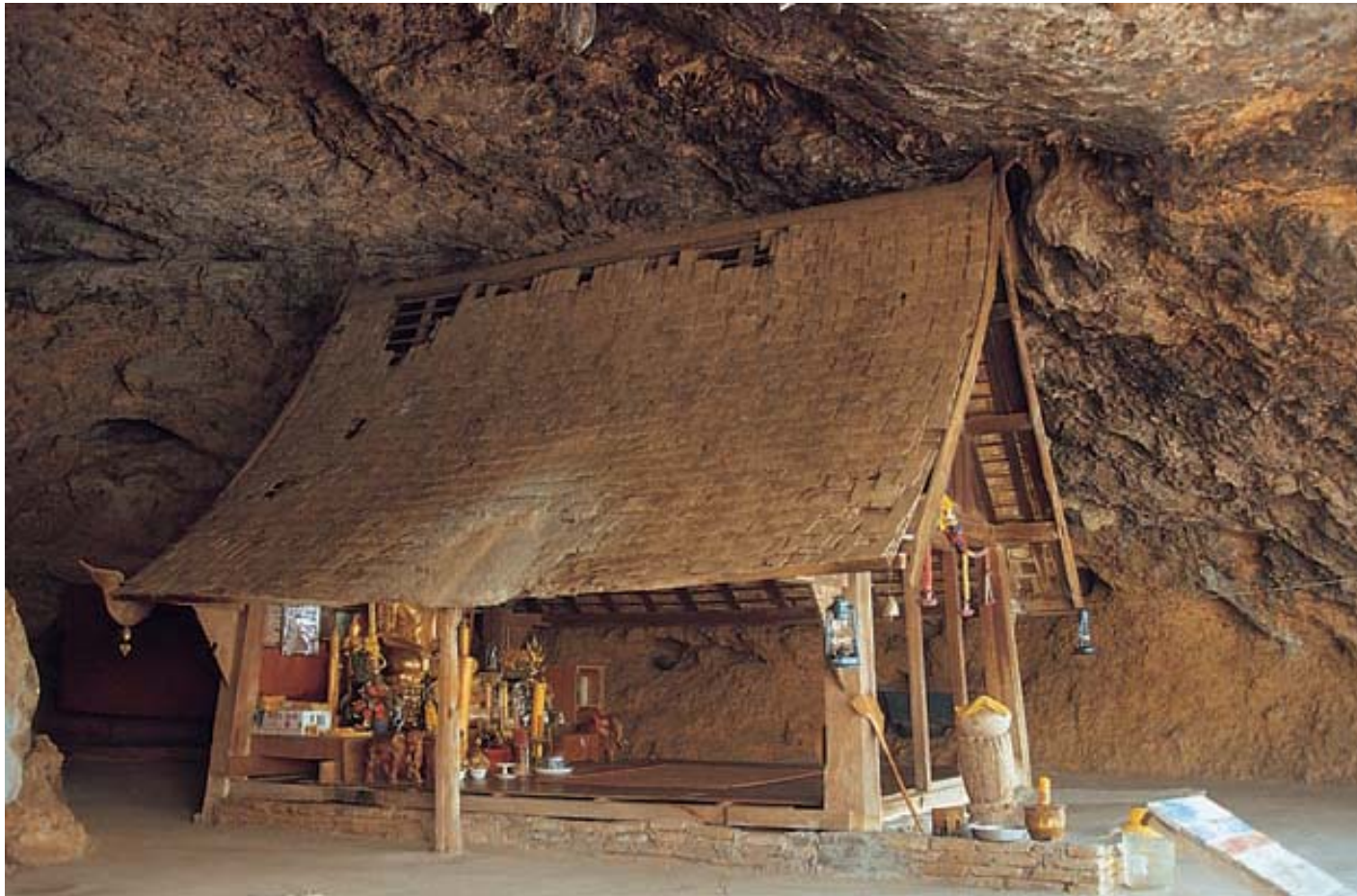
“เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ถ้าเราล่องเรือไปเจอวัดเจอพระที่ไหน ก็มอบถวายท่านไปเลย ปัญหาจะได้จบ” หัวหน้านักเลงการพนันอีกฝ่ายหนึ่งพุดขึ้น

“เอาเป็นว่าตกลงกันตามนี้” หัวหน้าอีกฝ่ายได้ตอบยอมรับแสดงความเป็นธรรม

จึงสรุปความว่า เงินนี้พวกเราถวายพระ ที่เจอครั้งแรกในการเดินทางต่อไปนี้ จึงมาเจอท่าน

๑. เรือนทรงเมืองเหนือที่เจ้าแม่จามเทวีทรงสร้าง
ประดิษฐานพระพุทธรูปไว้ในถ้ำข้างร้อง
๒. เรือนหลังเล็กอีกหลังหนึ่งที่อยู่ลึกเข้าไปข้างในถ้ำ

อาจารย์และพระเถระนี้แหละ ในระหว่างนี้เหตุการณ์ก็เครียดเหลือเกิน ไม่นึกไม่ฝันว่า พวกพระคุณเจ้าทั้งหลายจะมาอยู่ในป่าดงพงลึกขนาดนี้ พวกผมเห็นแล้วดีใจกันใหญ่ ไม่งั้นจะต้องฆ่ากันตายแน่ๆ

“โยมเอ๋ย... เงินของโยมพระรับไม่ได้ดอก มันมีที่มาไม่บริสุทธิ์ เอาเป็นว่าอาตมารับแล้วก็คืนให้ ขึ้นอาตมารับไว้พระที่นี้ก็ฆ่ากันตายอีกหรอก เงินมันมากขนาดนี้ หรือถ้าโยมมีศรัทธาจะเอาไปถวายพระที่ไหนก็แล้วแต่” เขารับเงินคืนแล้วแสดงอาการดีใจจนลิงโลด ออกอาการไชโยโห่ร้อง เป็นทางออกที่ปลอดภัยโปร่งโล่งใจแทบทุกฝ่าย

พระภิกษุรูปที่ติดต่อกับหญิงเวทดาได้นั้น ถึงกับอุทานภายในใจว่า “นี่หรือที่มึงว่าจะช่วยกูสร้างวัด...หิ...อแม่หญิงร้าย...อ๊แก่ มึงจะมาบังคับกูทางอ้อมหรือ” แล้วเหตุการณ์นี้ก็ผ่านไป เป็นเหตุการณ์แรกที่ถ้าข้างร้อง

หญิงเวทดาแกล้ง

อีกเหตุการณ์หนึ่งในวันต่อมาอีก พระเถระทำงานปรับปรุงตกแต่งถ้ำ กลางวันอากาศร้อนอบอ้าว จึงพากันไปโดนน้ำ ตุ่ม ๆ ๆ วึ่ง...ฟุ้งหลาว ...กระโดดตูม ๆ อย่างสนุกสนานตรงหน้าถ้ำ ทำน้ำมีแพเป็นที่พักสำหรับพระเถระ

ในคืนวันนั้น...ดึกสงัดใกล้รุ่งสาง ชาติขันธ์ละเอียดเหมาะแก่การภาวนา พระรูปเดิม ท่านตื่นจากจำวัดเข้าที่ภาวนา ปรากฏเห็นแม่หญิงเวทดาตนเดิม เข้ามาในจิตภาวนา แต่มาในร่างใหม่แก่หง่าเหวือกนางเข้ามาหาแล้วพูดว่า

“พระคุณเจ้า...พระเถระอะไร วึ่งฟุ้งหลาวกระโดดน้ำตูม ๆ ไม่มีสมณสาธูปเอาซะเลย ไม่เรียบร้อยฉันไม่ชอบเลย บอกให้เขาหยุดนะ ถ้าไม่หยุดจะทำให้แพแตก พวกท่านจะอยู่ไม่เป็นสุข จะต้องถูกบองร้าย” นางกล่าวแล้วก็สะบัดหน้าหนีแบบไม่หยิ่งหระ แล้วก็อันตรธานหายไป

พอรุ่งเช้า ได้เวลาเตรียมตัวจัดอาสนะที่เรือนแพอันเป็นโรงฉันน้อย ๆ เตรียมจัดบาตรเพื่อขึ้นเรือออกบิณฑบาตกับชาวประมงที่อาศัยแพเป็นบ้านที่อยู่ห่าง ๆ กัน เมื่อบิณฑบาตกลับมาจัดทำตักทิก ท่านจึงกล่าวว่า “ต่อไปนี้ห้ามพระเถระกระโดดน้ำหน้าถ้ำ เดี่ยวเวทดาจะแกล้งเอา” พูดเพียงเท่านั้นพระเถระบางรูปอาจจะไม่เชื่อ เพราะถ้าตั้งใจพูดตักเตือน เดี่ยวหมู่เพื่อนพระจะหาว่าชู้คุย ชู้ไม้

เมื่อท่านพูดเป็นเชิงเตือน พระเถระบางรูปไม่เชื่อฟัง เพราะคิดว่าเพียงแค่อบน้ำ ไม่น่าจะมีปัญหา กับเทพยดาฟ้าดินที่ไหน วันหลัง ๆ มา ก็พากันวึ่งฟุ้งหลาว กระโดดน้ำตูม ๆ อยู่เหมือนเดิม วันนั้นเองเรือนแพอันเป็นที่เก็บข้าวของเครื่องใช้ทั้งหมด เกิดแตกเอียงคว่ำจะล่ม พระเถระที่อยู่บนเรือนแพนั้นก็เกิดทะเลาะวิวาทบาดหมาง แยกความสามัคคีกันแทบจะแตกใจกัน อยู่ร่วมกันไม่เป็นที่สุขใจ

พอตะวันตกไป รุ่งสว่างวันใหม่ เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้นอีก มีไอ้ขี้เมาคนหนึ่งเล่นเรือมาที่ถ้ำ มาพูดจาอะอะไยไยว่า ด่าว่าพระเถระด้วยคำพูดเสียหายหยาบคาย พระเถระก็ดูไล่ให้เขาหนีไป เขา

หนีไปด้วยความเจ็บใจที่พระเถรไม่ต้อนรับ เหตุเพียงพระเถรไม่ต้อนรับ เขาน่าจะเสียใจธรรมดาเท่านั้น ไม่เลย เขาเสียใจร้องให้พุ่มพ่ายอย่างหนัก ผูกอาฆาตฝังลึก เขาเล่นเรือกลับไปแพที่พัก ไปเอาปืนไรเฟิลอย่างดีมา

เมื่อไอ้ซีเมามันมาถึงถ้ำ ก็ตรงไปที่พระกำลังเดินจงกรมอยู่หน้าถ้ำ ยิงปืนไล่หวังหมายฆ่าทันที เสียงปืน ปั้ง! ปั้ง! ปั้ง! หลายๆ นัด รวๆ ติดกัน ทำเอาพระเถรที่อยู่ในถ้ำหรือบริเวณรอบๆ มุดตัวหลบซ่อนกันใหญ่ แต่เดชะ...ด้วยอำนาจพุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ สังฆานุภาพ ปืนที่ยิงกระหน่ำใส่พระรูปที่เดินจงกรมอยู่นั้น ไม่โดนผิวให้ระคายแม้แต่นัดเดียว

พระเถรทั้งหลายที่มาภาวนาหวังฆ่ากิเลสคว้าวิมุตติ หนีให้พ้นการทอ้งเที่ยวในวัฏสงสาร มารวมตัวสนทนากันพักใหญ่ “นี่มันอะไรกัน” พระรูปหนึ่งเอ่ยขึ้นก่อน “วันๆ มีแต่เรื่องแต่ราวี มาอยู่กลางป่ากลางเขาอดอยากทุกข์ทรมาน เพื่อหาธรรมนำตนให้พ้นภัย นี่อะไรมีแต่เรื่องให้ขุ่นข้องหมองใจอยู่ไม่วายเว้น เดียวก็เรื่องโน้น เดียวก็เรื่องนี้ นี่อยู่ดีๆ ก็มีคนขี่เมาจะเอาปืนมาฆ่าพระ โอ้ย!... อยู่ไม่ได้แล้วที่นี่ ขึ้นอยู่ไปจะต้องบ้าตายก่อนได้ธรรมอย่างแน่นอน”

“ผม ผมบอกพวกท่านแล้วว่า อย่ากระโดดด้นน้ำหน้าถ้ำ เทวดาเขาไม่ชอบพวกท่านก็ไม่เชื่อ” พระรูปที่นิมิตเห็นเทวดากล่าวขึ้น พระทั้งหลายที่นั่งฟังอยู่บางองค์ก็เชื่อบ้างไม่เชื่อบ้าง เพราะเกิดมาไม่เคยเห็นเทวดาซักที

ยักษ์ดำผู้มาช่วยเหลือ

ในคืนวันที่โกลาหลนั้น พระรูปเดิมท่านเข้าที่ภาวนาอย่างที่เคยทำมาอยู่ประจำ พิจารณาธาตุขันธ์ส่วนต่างๆ แยกแยะอย่างที่คุณอาจารย์เจื้อยสอน จนกระทั่งจิตรวมใหญ่ จากหวั่นไหวจนกระทั่งเกือบรุ่งเช้า เมื่อถอยจิตออกมาขึ้นอุปัชฌายาสมาธิ เห็นยักษ์ตนหนึ่ง ตัวดำมั่งเเมื่อมนิมิตภาวนานั้น มีลักษณะคล้ายคน แต่รูปร่างโตกว่าคน แสดงอาการรักใคร่เหล่าพระเถร เคารพนบนอบ เข้ามาแสดงคารวะด้วยการกราบแล้วพูดว่า

“พระคุณเจ้า! ผมเป็นลูกศิษย์ท่านพ่อลี ถูกท่านพ่อลีทรมาน อบรมสั่งสอนมาในทางศาสนา หวังว่าจะมารับใช้พระคุณเจ้า ขอพระคุณเจ้าโปรดเมตตา” เขาพูดเสร็จก็นั่งพับเพียบลงราบพื้น พนมมืออยู่โดยตลอด

ภิกษุรูปนั้นจึงกล่าวขึ้นว่า “ไอ้ดำ! ตอนนี้พวกอาตมาที่เข้ามาอาศัยถ้ำเป็นทีภาวนานี้ กำลังได้รับความทุกข์ เพราะมีหญิงเทวดาตนหนึ่งคอยกลั่นแกล้งซ้ำแล้วซ้ำเล่า เจ้าดำ...เจ้าพอจะช่วยเราได้ไหม” เขาแสดงอาการนั่งเป็นเครื่องบ่งบอกว่าตอบรับในการกิจที่ได้มอบหมาย

หน้าถ้ำข้างร้อง

เช้าวันต่อมา พระเถรทั้งหลายต่างออกบิณฑบาตพร้อมพรั่ง นั่งเรือล่องบิณฑบาตกับชาวแพก็เกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดอีกครั้งหนึ่ง พวกชาวแพทั้งหลายเกิดแตกคอกทะเลาะกัน จะฆ่าพวกเดียวกันเอง เมฆาย่าเป ใช้ปืนไรเฟิล ปืนลูกซองยิงกัน มีแต่ปืนชนิดดี ๆ ทั้งนั้น ไอ้คนที่ไปยิงพระกลับถูกเขาไล่ยิงหนีตายมาทางแพที่พระจอดเรือกำลังรับบาตรอยู่ แม่ของมันวิ่งมาคว้าจี้วรพระ “พระ... ช่วยด้วย...” เขาร้องลั่นให้ช่วยอยู่อย่างนั้น “ช่วยด้วย... มันจะฆ่าลูกฉันแล้ว” พวกพระก็จับไอ้ซีเฒ่าคนเดิมนั้นแหละดึงขึ้นเรือ มาที่ถ้าช้างร้องอย่างปลอดภัยพอต่อมาภายหลังทุก ๆ คนก็เคารพพระ ศรัทธาเลื่อมใส และมีนิมิตหมายอะไรดี ๆ เกิดขึ้นในทางที่เป็นมงคล เหล่าพระภิกษุสามเณรก็ภาวนาเป็นผาสุก

นึกว่าเรื่องราวทั้งหลายจะจบลงเหมือนในภาพยนตร์ คือพระเอกได้รับชัยชนะ แต่ความจริงไม่เป็นเช่นนั้น ดวงจิตใดก็ตามที่ตกอยู่ภายใต้อำนาจกิเลส กรรมวิบาก นั่นก็แสดงว่า ดวงจิตยังมีโลภ โกรธ หลง อิจฉา ริษยา อยู่เนือง ๆ ไม่ว่าจะน้อยหรือมากก็ตาม ภพภูมิต่าง ๆ ที่จิตยังไม่บรรลुถึงวิมุตติพระนิพพาน ก็ย่อมมีอัมภพาลฝังรากลึกภายในจิตเป็นธรรมดา

เมื่อพระรูปเดิมเข้าที่ภาวนาทั้งกลางวันกลางคืน จะเห็นสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องปกติ

สายน้ำเส้นทางสู่ถ้ำช้างร้อง

ธรรมดาไปเสียแล้ว นั่งก็เห็น ยืน เดิน นอน ก็เห็น เสมือนว่า เป็นปกติธรรมดาเหมือนมนุษย์ทั่วไป เพราะธรรมชาติของจิตเป็นธรรมชาติรู้ในสิ่งที่ละเอียด ธรรมชาติของตาเป็นธรรมชาติที่มองเห็น ธรรมชาติของหูเป็นธรรมชาติได้ยินเสียง ธรรมชาติของลิ้นก็จะรู้รสชาติต่างๆ นี่เป็นหลักธรรมชาติที่เป็นกลาง ไม่เอนเอียง ถ้าผิดปกติจากนี้เรียกว่า ผิดธรรมชาติ

ธรรมชาติของร่างกาย ก็สามารถจับยกสิ่งต่างๆ ได้ตามประสงค์ ธรรมชาติของวาจาก็พูดให้ได้ยินเสียง แต่ธรรมชาติของใจเป็นธรรมชาติรู้ ไม่มีอะไรปิดกั้นได้ ทะลุดิน ทะลุฟ้า เพราะใจเป็นนักรู้ เป็นนามธรรม ผ่านดินหินต้นไม้ ภูเขาได้หมด นี่เป็นธรรมชาติของใจแท้ดั้งเดิม ไม่มีอะไรจะสามารถปิดกั้น เหมือนนักรักนักรัง ไม่มีใครจะสามารถห้ามธรรมชาตินั้นได้ เป็นธรรมชาติอยู่จริง แต่มนุษย์บุคคลที่ถูกกิเลสอวิชชา ตัณหาอุปาทาน ครอบงำดวงจิตปิดเสียจนมืดมิด ก็จะไม่มีความทราบสิ่งเหล่านั้นได้เลย ประหนึ่งว่าธรรมชาติเหล่านั้นไม่มีจริง เหมือนนรกไม่มี สวรรค์ไม่มี พรหมโลก พระนิพพานไม่มี ทั้งๆ ที่พระพุทธเจ้าเป็นผู้ยืนยันเองว่า มีอยู่จริง

อุปายของหญิงเทวดา

เมื่อพระรูปนั้นท่านเข้าที่ภาวนาด้วยอิริยาบถ ๓ คือ ยืน เดิน นั่ง ภาวนา หญิงเทวดาก็เข้ามาในจิตภาวนาอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้เธอมาแปลก แสดงอาการอดอ้อน ทำเป็นมิตรเพื่อนบ้านที่ดี เป็นห่วงเป็นใยเข้ามาหา ยืมมาแต่ไกล กล่าวว่า

“พระคุณเจ้า! ผู้เจริญ ดิฉันมีกิจธุระบางอย่างจะต้องทำ จะต้องไปจ่ายกับข้าว เพื่อนำปัจจัยสืมาถวายพระคุณเจ้า ดิฉันขอฝากถ้าให้พระคุณเจ้าช่วยดูแลหน่อย ดิฉันไปละเดี๋ยวจะสาย ตลาดจะปิด” นางพูดแล้วก็ล่องหายไปในเวลา ทำความจงนให้พระรูปนั้นเป็นอย่างยิ่ง

“มันจะไปจ่ายกับข้าว ยังไงวะ!” ท่านนึกคิดขึ้นมาในใจ “มันจะหาบมา หรือว่า มันจะซื้อกุ้ง หอย ปู ปลา มาผัด มาทอดเอง หรือว่า มันจะทำยังไง คิดแล้วชวนในหัว ้วย!..” ท่านอุทานสิดอัดขึ้นมาในใจ จะบอกใครก็ไม่ได้ว่า “มีเทวดามาบอกว่าจะไปจ่ายตลาด” ช่างเถอะ...เดี๋ยวก็รู้เห็นกันไปเองว่า “มันจะไปจ่ายตลาดยังไง” คิดยังงี้ท่านก็เงยบเขยนั่งรอดูอยู่

อีกวันสองวันต่อมา ขบวนผู้คนแห่แหน เอิกเกริกเสียงกลองยาว ดังตุ้มตะ ตุ้มตะ ตุ้ม! ตุ้ม! บางจังหวะก็โຈะจั้งจั้ง จั้งโຈะจั้งจั้ง! ฟ้อนรำขบร้อง โหสีโหฮิ้ว! ะ แล้ว ะ เล่า ะ ตามสายน้ำปิง ทำให้ลึกลง บ้างชะนี ตามลำน้ำแตกกระเจิงหนีกันหมด มันคงนึกว่า สงครามโลกจะเกิด หรือไม่ก็โลกจะแตก เพราะไม่เคยมีเสียงทำนองนี้มาก่อน หมู่มัจฉาปากกชาติที่ดำผุดดำว่ายหากินอยู่ถิ่นแถวนั้นแตกกระเจิงดังพสุธาหลงไปใต้ท้องธารเพื่อรอดูเหตุการณ์ข้างบนว่ามันเกิดอะไรขึ้น

เสียงนารัขบร้องฟ้อนรำก็ใกล้เข้ามาเรื่อย เหมือนพลังดูดของแม่เหล็ก ประหนึ่งว่าจะดูดคว้าเอาดวงใจน้อย ะ ของพระบวชใหม่ ให้ดับดับไปต่อหน้าต่อตา เพราะความเป็นผู้ที่ยังมีอินทรีย์น้อย เยื่อใยอาลัยกับโลกอยู่ ทำให้ใจพระตื่นตึก ะ ตามจังหวะกลองยาว แต่ไม่แสดงออกทางกาย

เมื่อขบวนเรือมาถึง มีคนลงมาคราคร่ำ ใส่ของมาเต็มลำเรือ เรือแทบจะหัก เสียงตีกลองร้องเพลง ดังลั่นสนุกสนานกัน ตามสายน้ำปิงอยู่อย่างนั้น เขาจัดขบวนแห่มาอย่างสวยงาม ปานประหนึ่ง วังานเทศกาลประจำปี เขาเข้ามาแล้วก็เอาของมาถวายพระ เล่าเรื่องราวต่างๆ ให้ฟังว่า “ท่านอาจารย์ พวกผมฝันดีมีโชคในฝันนั้นบอกว่า ถ้าประสบโชคดีสมหวัง ให้มาทำบุญทอดผ้าป่าที่ถ้ำช้างร้อง ที่อุทยานแม่ปิง พวกผมสืบเสาะแสวงหา รู้ ก็ได้จัดมาถวายท่านที่นี่”

จากนั้นมาพระไม่เป็นอันอยู่เป็นสุขในการภาวนา ไกลแสนไกลคนก็มา มาจากที่ต่างๆ มาด้วยความหวังแปลกๆ พระถ้ำช้างร้องดังกระหึ่มใหญ่ “เอาอีกแล้ว... เป็นเรื่องอีกแล้ว พวกเราไม่ได้อยู่เป็นสุขเหมือนเจตนารมณ์เดิมที่จะออกจากโลกสังสาร คนพลุกพล่านไปมายังกะในเมือง ไม่สงบ เอาอีกแล้ว มันดลบันดาลอีกแล้ว ต้องเป็นอิหยังเหวตาแก่นี่แน่ที่เล่นงาน กลับเกล้งพระอีกแล้ว มันบอกว่าจะไปจ่ายตลาด นี่แสดงว่ามันไปจ่ายตลาดมาแล้ว ข้าวของที่ถ้ำนี้จึงแทบจะไม่มีที่ปลงวาง มันมาแผนใหม่เพราะแผนเก่าที่มันเคยใช้ไม่ได้ผล มันเป็นเหวตาที่อหังการไม่ยอมใคร” พระรูปดังกล่าวท่านรำพึงรำพันรำๆ ภายในใจ

นิมนต์หลวงปู่เจี๊ยะไปปราบเหวตา

เรื่องผู้หญิงที่เป็นเหวตาอรัญญ์เฝ้าถ้ำนี้ ไม่ว่าจะหลับตาหรือลืมตาก็เห็น ส่วนภายนอกบริเวณถ้ำนั้น ก็เห็นเช่นเดียวกันเยอะเยอะไปหมด

ในที่สุดเมื่อพวกพระต่อสู้ไม่ไหว และไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นอีกในวันข้างหน้า จึงไปนิมนต์ท่านอาจารย์ใหญ่ (หลวงปู่เจี๊ยะ) มาเพื่อปราบผีและเป็นสิริมงคล

โดยไปกราบเรียนพระอาจารย์เจี๊ยะว่า “ท่านอาจารย์ครับ พวกผมไปภาวนาไปอยู่ถ้ำ ต่อสู้กับภูมเหวตาไม่ไหวแล้ว เนี่ยอะไร เยอะแยะกว่าคนอื่น”

เมื่อท่านรับทราบดังนั้นก็เดินทางมาที่ถ้ำช้างร้อง เพราะปกติท่านก็เป็นพระที่ชอบอยู่ตามถ้ำ ในป่าลึกๆ มีน้ำท่าสะดวกสบาย บรรยาการที่ถ้ำช้างร้องก็เป็นดังที่ท่านต้องการ

เมื่อพระอาจารย์เจี๊ยะเข้ามาถึงถ้ำช้างร้องในตอนพลบค่ำ ท่านเข้าที่จำวัด ก่อนนอนนั่งภาวนา ปฏิบัติเป็นวิหารธรรม อยู่ในถ้ำสบายๆ ส่วนพระองค์ที่ไปกราบนิมนต์ท่านมา แอบนึกภายในใจว่า “เอาเลยมึง อีแก่! ที่นี้จะแสดงฤทธิ์เดชอะไร เอาเลย อาจารย์ใหญ่ของพวกเรามาแล้ว มึงแสดงให้เต็มที่เลยนะ”

พอตอนเช้าเท่านั้นแหละพระอาจารย์เจี๊ยะก็พูดขึ้นว่า

“หมู่อัย!... เมื่อคืนนี้มีหญิงที่เป็นภูมเหวตาเจ้าที่คนหนึ่งเข้ามากราบ นุ่งขาวห่มขาว แต่งตัวเรียบร้อย กิริยาที่กราบงดงามมาก สถานที่นี้เป็นสิริมงคลดีนะ

น่าอยู่” ท่านพูดแสดงอาการรื่นเริงในธรรมและรมณีสถาน

สำหรับพระอาจารย์เจี๊ยะแล้วเขาลงใจทุกอย่าง แต่กับพวกเราเขาไม่เคารพเลื่อมใสเลย พวกเรารู้สึกอยู่ในใจว่า เขาพยายามจะทดสอบอะไรบางอย่าง ที่เขาไม่เคารพเลื่อมใส คงเป็นเพราะเราไม่ถึงธรรมอย่างพระอาจารย์เจี๊ยะท่าน เขาจึงแสดงกิริยาผิดกันราวฟ้ากับดิน

บันดาลให้ฟ้าผ่า

เทวดานี้เขาก็เหมือนมนุษย์นั่นแหละ เวลาจะนับถือพระรูปใด หรือจะเอาพระรูปใดเป็นอาจารย์ เขาต้องดูให้ดีและต้องทดสอบดูก่อน เรียกว่ามาเหล่ดู ถ้าเขาไม่ชอบก็นินทาเอาเลยเหมือนกัน เรื่องนี้พูดให้ใครฟังเขาก็ว่าบ้าทั้งนั้น เพื่อนพระก็เหมือนกัน เมื่อเป็นดังนั้นจึงต้องทดสอบเพื่อลดความบ้าลง คือลดสิ่งที่คนอื่นเขาคิดว่าเราเป็นบ้าลง จึงให้เณรเขียนไปจุดธูปแล้วอธิษฐาน เณรก็ได้อาสาไปทำตามนั้น เข้าไปกราบพระจุดธูปแล้วอธิษฐานจิตว่า “ถ้าถ้าข้างร้องนี้มีเทวอารักษ์ศักดิ์สิทธิ์จริง ขอให้แสดงอภินิหารเป็นที่ประจักษ์” เมื่อจุดธูปเทียนได้ไม่นานนัก ฟ้าผ่ากลางวันแสก ๆ ฟ้าผ่าลงกลางแม่น้ำหน้าแล้ง ๆ ไม่มีเค้าฝน เปรี๊ยะ! เปรี๊ยะ! เปรี๊ยะ! สายฟ้าแลบ แล็บ! ๆ สายฟ้าพาด เปรี๊ยะ! ลงกลางแม่น้ำ ทั้ง ๆ ที่อากาศปกติ ฟ้าจะแลบก่อนแล้วก็ผ่าเปรี๊ยะ!!! เปรี๊ยะ ๆ ๆ เสียงดังสนั่นหวั่นไหว น้ำกระเซ็น กระเด็น กลางแม่น้ำหน้าถ้ำ เหตุการณ์นี้ทุก ๆ คนเห็นประจักษ์ จึงต้องยอมรับโดยดุษฎี พระองค์หนึ่งตะโกนขึ้นด้วยความพลั้งเผลอตกใจว่า “ว้าย! ฝีมือจริง เทวดามีจริง! หวือ!!!! น่ากลัว” ตั้งแต่พระอาจารย์เจี๊ยะก้าวเท้าเหยียบแผ่นดินแผ่เมตตา จึงสงบสุขตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา

นี่แหละความวิเศษของพระพุทธรศาสนา ให้คนรุ่นใหม่ได้เห็นเรื่องปาป เรื่องบุญ นรก สวรรค์

หลวงปู่เจี๊ยะโดยสารเรือ
ไปถ้ำข้างร้อง

พระนิพพาน ตลอดจนเทวบุตรเทวดามีจริง จะได้ไม่หลงระเห็จเที่ยวสนุกสนาน
ทำแต่ความชั่วชนิดที่ไม่มีวันกลัวตาย หรือบางคนหลงถึงขนาดคิดว่า ตายแล้วสูญ

ถ้าเล็กๆ ที่หลวงปู่ใช้นั่ง
ปฏิบัติธรรมที่ถ้ำช้างร้อง

ตอนที่อยู่ถ้ำช้างร้องนั้น นอกจากแม่เฒ่าที่เป็นอารักษ์อยู่ที่นั่นแล้วบางที่
บางคืนยังมีกายทิพย์ เป็นสัตว์วิเศษชนิดต่างๆ มาเยี่ยมกราบพระอาจารย์เจี๊ยะ
และบินมาหักท่ายในนิมิตถาวนา เป็นพวกครุฑ เขาจะบินมาจับบนหลังถ้ำ
ตัวใหญ่มาก นานๆ เขาจะมาทีหนึ่ง เขาเข้ามากราบเรียนว่าเป็นลูกศิษย์ท่านพ่อ
ลี เขาเคารพท่านพ่อลีมาก วันไหนที่เขามา ตอนเข้านั้นจะมีเหตุแปลกอยู่
อย่างหนึ่งคือ งูจะต้องตาย งูเขียวหางไหม้ หรืองูชนิดต่างๆ เอาเป็นว่าต้องมึง
ตาย ถ้าวันไหนครุฑมาตอนกลางคืน วันนั้นต้องมึงตาย บางที่ได้กระซิบเณร
เขี้ยวว่า เณรเมื่อคืนนี้มีพญาครุฑมา ถ้าพญาครุฑมาต้องมึงตาย เพราะทุกๆ ครั้ง
ที่เขามาต้องมึงตาย อันนี้ก็ไม่ใช่ทราบสาเหตุว่าเป็นเพราะเหตุใด เมื่อพญาครุฑ
มางูจึงต้องตาย เณรเขี้ยวนั้นก็รู้สึกว่าจะไม่ค่อยเชื่อ อันนี้จึงต้องมีการพิสูจน์
คืนไหนพญาครุฑมาต้องรีบบอกเณรก่อนว่า เณร คืนนี้พญาครุฑมาแล้วนะ เณร
คอยดูนะจะมึงตายรีเปลา่ เณรไปดูก็มีงูนอนตายอยู่ในถ้ำ ไม่มีรอยแผล รอย
ถูกตีหรือถูกจิก งูก็ตายไปเฉยๆ อย่างนั้นเอง ต่อมาทั้งพระทั้งเณรก็เชื่อและเคารพ
ในคุณธรรมของพระอาจารย์เจี๊ยะอย่างสนิทใจ ออกจากถ้ำช้างร้องแล้ว ท่านก็
เดินทางกลับไปยังวัดอโศการาม